

הקורא עומד פרק מנילה

גבירתא

גב'ה. אין מורין הקדשות אלא בני בקיאת וכן בשגובין מסמטלין שממשכנין מהייבי ערבין שמיין אותו בשלשה וכשסמטריבין בהמה וכוונתא מסאר מסמטלין שמיין בשלשה. אבל בשמטריבין קרקעות או אם הנוקדי לגבות ערבי אדם מקרקע שלו אין שמטריבין אותו אלא כבוד ואחר מהן כהן וכן באומר דמי עלי או דמי פלוני עלי או דמי ידו ורגלי עלי כששמיין אותו כעבד כמה שיה או כמה דמי ידו ורגלו: ט"ז. דין קריאה שאינה בסמות מנ"א ומפסיד כ"א ע"ל לעיל מ"א וב'. דין דילוג אין נודג אנלינו רק בקריאת ויהי דהוא בענין א' ובסמטרה דשבת שובה דמדלוגין מנביא לנביא מהושע למיכה כיון דהוא בתרי עשר, ואינו למפרע מסוף לתחלת הספר: מ"ה. ו. אין לקפץ לעבור לפני תיבה או לפירוס על שמע, ואין סמטין לש"ץ אלא מי שנתמלא וקנו סמיני בכבוד הציבור, ובקראי כשהביא בי' שערות או כשהוא בן י"ג דמסמטא הביא בי"ש יכול ליהר בשלם והמנה מצבור או משי"ץ להתפלל בעירו לעתים ידועים, ולמנותו להתפלל למעמים בשלם יהיה החון בבהכ"ג שרי, ובאין שם מי יודע להיות ש"ץ מותר למנות בן י"ג, וקפן שלא הביא כ"ש אינו נושא כסוי בפני עצמו, ועם כהנים שהם גדולים נושא להתתנך וסברך. קפן שידוע לפי מברכין עולה למנון ו' אבל לא למנון ג'. ולהיות סמטא אינו יכול ער שוביבא בי"ש, ובאין שם אלא כהן קפן קורין אותו ובכהן גדול ולוי קפן, מסומק במהרי"ט אם יקרא לכהן במקום לוי, כאילו אין שם לוי נוסף במנין רמ"ב סק"ו אבל כלבי, וע"ל כלוי עיי"ש] והאידנא לא נהנו לקרות קפן אלא למספיד ולא יעלה למספיד במדעת זכור דלכ"ע דא"ו וכן אין נוהגין בסמטכה, ובימים ז' דמסח ובשבת שובה. מוחה והוא שבגדיו קרועים ורועותיו מנוצים פורס את שמע אבל אינו קורא בתורה ואינו עובר לפני תיבה. סומא יורד לפני התיבה ובלבד שלא יקרא בתורה דברים שבכתב אסור לאומדם ע"פ, וחייב בכל המצות ולחשו' חו"י חון סומא אפילו באחת מעיניו יש להקבירו' שלא יתפלל בימים נוראים היכא דאיכא אחר ראוי והגון כמורה: מ"ן. מי שיש לו מום בפניו או בדבר דמ"ם שיהיה מלאכותי בכך וכן במסמין כרגליו במקום שעולין לדוכן בלי שפירמפע וכן מי שריריו יורד על זקנו וכן שפירמפע וכו' סומא באחד מעיניו, ובדש בעירו שיתולים בו ומכירים אותו ישא כסוי ואפילו בב' עיניו, וכל ששהא בעיר שלשים יום מקרי דש ואפילו אינו דר שם רק בא להיות מלמד חצי שנה, ודוקא בעירו, אבל בחולך באקראי לעיר אחרת אפילו שהא ל' יום לא ולכ"ה נושא כסוי: מ"ח. האומר אינו יורד לפני התיבה מפני שגדיו צבועין וכן מפני שברגלי מנדל אפילו נותן אמתלא לדבריו חיישינן לאפיקודות ולא ירד באותה תפלה אפילו בלבנים ואפילו במנדל. תמילין בין דראש בין דיד הלמ"ם שהיה מרובעות כתפרן ובאלכסונון כלומר ריבוע מכוון ארכו ברחבו עד שיהא להם האלכסון הידוע דאמתא ברבוע אמתא וכו' חומשי כאלכסונון וצריך לרבע מקום מושבו ונס הכתים אבל גובה הכתים אין להקפיד ביותר סמרכין ורחבן. ועור הכתים מצוה לעשות חתוך, יצאם זהב או בעור בהמה פאחא מפולה. מקום הנתת תמילין בין והראש ע"י א"ח ס"ו ז"ך ואדם שהוא עלול לגולת איך יניחה ע"ש ס"ח: מ"ש. האומר מורים מסתקין אותו וכן שמע שסע נדיק חב"ה דלשון משתקין היינו באבא אחרים דשומעין א"ך בעיבור בלחש או ביחוד אפילו בקול רם לית לן בה, ואם לא כיון יחזור ויקרא בלחש, ובסליחות שספסק הרבה בינתיים סתמי לומר ויעבור כמה פעמים וה"ה על ב' עינייהם חלקים מותר לבטל בראשייהן בהחליט אנו ליה וליה עיינו, ועי' מ"ש רבינו הגדול ועוקל בתפארת ברבות ס"ה מ"ג דייחוד סותר דרדך דעיי היא, ובציבור ג"ב בדרך שרי מותר: מ"י. כימי חכמי המנהג והגמרא נוהגים לתרגם כדי שיבינו העם והאידנא לא נהנו לתרגם דאין סבכינם אותו וקיי"ל כרבי יהודה דמפסירין בימי א' דשבעות במרכבה דיוחקאל ונוהגין להפסיד דוקא גדול וחכם ואומרים אותו בעמידה: נשלמה כסכת מנילה:

ציונים

תוספת יום טוב

משקין פרקא מועד קמן

ר"ע מברמגורה

סידרה אחר מנילה מפני שיש בינו וכו' ימי פורים הצטרפות שבשניהם
אסור התענית וההספד. הרמב"ם ועיי' מ"ש בפתחה ליבמות:

פ"א א משקין כו"ו כ"ה
מ"י פ"ב מהל' ז"ע ס"ג
ו"פ מ"ב מס' ס"ד י"ב
לח"ה פ"ה זש"ן דכ"ג כ"ה ס"ג
ל"ח סימן קל"ז ס"ה ז' א'
רבשבעות. יתעניו ענינים
פ"ז ס"ב סק"ה פ"ה ס"ג ח"ה

שנינו נוסחאות

פ"א א השלחין כ"ה כ"ה
הש"ח: כ"ה
השלחין כלל משקין ע"י
כ"ז וככ"ה חת"ה (ס"ח)
וכרש"ה וכו' וכו' וכו'
שם וע"י עוד ברש"ה
כ"ה.

תוספת חדשים

פ"א א קשה כבוד הדומע
מ"ר הכי הגלון
הגדול גוינתא ק' ד' ש' א'
מ"הו"ר לוי יצחק ז"ל
אב"ד דק"ק ברוזניטש:
בר"ר דהו"מ או מלאכה
אסורה מדאורייתא
כחוס' או מדרבנן:
תניא איך ששה ימים
תכלל מצות וכיום
השביעי עזרת מה שביעי
עבור אף שבי עבר אי מה
שביעי עזר ככל מלאכה אף
שבי עזר ככל מלאכה ח"ל
השביעי שביעי עזר ככל
מלאכה ואין השבי עזר ככל
מלאכה הא שלא מסתכלת
אלא לתקומה למען ק' היום
ו"ס

ראשון לציון

פ"א א ברע"ב ד"ה
משקין כמועד כו'
כרחק כסוף חתני כו' ז"ל
כסוף משה ג': תורה ד'
בית השלחין כו' כדכתיב
מיס קריס כו' ועיי' בגמרא
דיומא ג"ח י"ו וכן ק"ה
ברחשה ולא בשמים מדכתיב
על נפש עיסק ולא כנס ש"מ
דקן כרח"ה חייבי פ"ט
ל"ע ק"ה ועיי' יב"מ:

פרק א א בית השלחין פירש [כר"ב] ארץ עיפה כו' תרגום
עיף משלתי. גמ' וה"ל מהחלף בחי"ת. רש"י.

ששעסה ממוצא הגרון. ועיי' מ"ש במשנה ז' פ"ד דב"ב.
וכה"ב הו"ס] ועיי' ויגע למה למיס כדכתיב] ונפש עיפה למיס

ע"כ. ולא מלאתי מקרא זה בכל
הכ"ד ספרים וז"ל שהוא ט"ס וז"ל
כדכתיב מים קרים של נפש עיפה.
(משני כ"ה): במועד. המבנה תקרא
חולו של מועד הימים שבין כל מועד

ומועד. הרמב"ם [ולפי שאין במשנה לשון חש"מ אלא מועד.
כל שיש לחקן ללבן הרמב"ם ושכ"ל המבנה הקרא מועד מה
שאינו קורין חש"מ והם הימים וכו'] ומ"ש הר"ב דדבר האבוד

מועד במועד במבנה חגיגה [דף י"ח] ששה ימים תכלל מצות
מלאכה אף ששה עזורים בעשיית מלאכה או מה שביעי עזר ככל מלאכה.
אסור בכל מלאכה ואין ששה אסורים בכל מלאכה. הא לא מסתין הכתוב אלא להכמים לומר כך אינו מלאכה אסורה בחש"מ
ואיזה מותרת. רש"י. ורי"ף ורמב"ם והרא"ש והסו"ר פה אחד [הכסוי] דאינה אלא אסמכתא. ואין לאיסור מלאכה בחש"מ
עיקר מן הסורה. והב"י כחז ש"ל מזהה הברייתא שיש לאיסור מלאכה בחולו של מועד עיקר מן הסורה והכתוב מסרה להכמים
לאיסור ולהחיר כפי שיהא נראה להם. וכמ"ס בשם הר"ן לענין האסור יה"כ בר מלאכה ופתיחה ברפ"ה דיומא. ולדבריו לריך
לומר דסרתי שמעיין מהך קרא דהא דרשין נמי מניה דאכילה מנה חוץ מלינה הראשונה רשות ולא חובה כמ"ס במשנה ו'
פ"ב דכוכה. ומ"ש הר"ב אבל שדה שלחין של אינן עיין במשנה ג': ובשבועיות. כתב הר"ב דשבועיות שרי להסקות בין שדה
בית הבעל כו'. וכ"כ התוספות דף ו' ע"ב בשם רש"י ומשום דבירושלמי מוקים למחניטין דספ"ב דשבועיות כמחניטין ג'
דלקמן. והסו"ר פ' לה רש"י וכן הר"ב בשדה הבעל ש"מ דהיה מחניטין נמי צבעל איירי ורבי שמעון מחיר סס וכן
הלכה כמו שכתוב סס בס"ד. והטעם דשבועיות שרי יותר מה"מ משום טעם הירושלמי שאמתיק לקמן ["בדה"א אבל אין
כו'] וכ"כ בס"מ פ"א מהלכות שמיטה דמההוא טעמא חשינן. אבל הרמב"ם נראה שאינו כושר כרש"י והר"ב אלא דביס
(* לפיכך בשם א"תא הרינו נפש עיפה וכו' כירמיה ל"א ור"א. [מזוין גמ"י]:)

יבין תפארת ישראל יבין
פ"א א שדה שלמאה למיס שאינה מתקפת בגמשים, שאם לא
ישקיה התקלקל: (ב) בחוס"מ. ומלאכה דבר האבוד שרי

תוספת רע"ק
מספיד. אבל להוסיף על פה שנראה לעינים הרוחה מקרי ולא מספיד:
אות [ב] בחוס"מ ד"ה במועד. ורי"ף ורמב"ם והרא"ש כו'. במור ספ"י חלקין
סיים להר"ף דסבר מלאכת חוה"פ דאורייתא ע"ש וכו' בב"י וצ"ע:

פרק א א משקין בית השלחין. ארץ עיפה ולמאה למיס
תרגום עיף ויגע. משלתי ולאי: משקין
במועד. לדבר האבוד מותר במועד ושדה בית השלחין משעה
שתחיל להסקותו אם אינו משקה אותה תדיר מיד נאבד. כדחנן

בסוף מסני'. ורע"ס שלא שחו לפני
המועד לא ישקם במועד ולא פסדי.
אבל שחו לפני המועד ישקם במועד.

דוקא שדה לבן של תבואה שהוא
שלחין משקין במועד. אבל שדה שלחין

של אינן שרי במועד דלא פסדי. ובשבועיות שרי להסקות בין
שדה בית השלחין בין שדה בית הבעל. ובית השלחין משום
מועד

אליה מה שביעי עזרת מה שביעי עזר בעשיית
מלאכה אף ששה עזורים בעשיית מלאכה או מה שביעי עזר ככל מלאכה ח"ל השביעי שביעי
אסור בכל מלאכה ואין ששה אסורים בכל מלאכה. הא לא מסתין הכתוב אלא להכמים לומר כך אינו מלאכה אסורה בחש"מ

ואיזה מותרת. רש"י. ורי"ף ורמב"ם והרא"ש והסו"ר פה אחד [הכסוי] דאינה אלא אסמכתא. ואין לאיסור מלאכה בחש"מ
עיקר מן הסורה. והב"י כחז ש"ל מזהה הברייתא שיש לאיסור מלאכה בחולו של מועד עיקר מן הסורה והכתוב מסרה להכמים
לאיסור ולהחיר כפי שיהא נראה להם. וכמ"ס בשם הר"ן לענין האסור יה"כ בר מלאכה ופתיחה ברפ"ה דיומא. ולדבריו לריך
לומר דסרתי שמעיין מהך קרא דהא דרשין נמי מניה דאכילה מנה חוץ מלינה הראשונה רשות ולא חובה כמ"ס במשנה ו'
פ"ב דכוכה. ומ"ש הר"ב אבל שדה שלחין של אינן עיין במשנה ג': ובשבועיות. כתב הר"ב דשבועיות שרי להסקות בין שדה
בית הבעל כו'. וכ"כ התוספות דף ו' ע"ב בשם רש"י ומשום דבירושלמי מוקים למחניטין דספ"ב דשבועיות כמחניטין ג'
דלקמן. והסו"ר פ' לה רש"י וכן הר"ב בשדה הבעל ש"מ דהיה מחניטין נמי צבעל איירי ורבי שמעון מחיר סס וכן
הלכה כמו שכתוב סס בס"ד. והטעם דשבועיות שרי יותר מה"מ משום טעם הירושלמי שאמתיק לקמן ["בדה"א אבל אין
כו'] וכ"כ בס"מ פ"א מהלכות שמיטה דמההוא טעמא חשינן. אבל הרמב"ם נראה שאינו כושר כרש"י והר"ב אלא דביס
(* לפיכך בשם א"תא הרינו נפש עיפה וכו' כירמיה ל"א ור"א. [מזוין גמ"י]:)

יבין תפארת ישראל יבין
פ"א א שדה שלמאה למיס שאינה מתקפת בגמשים, שאם לא
ישקיה התקלקל: (ב) בחוס"מ. ומלאכה דבר האבוד שרי

תוספת רע"ק
מספיד. אבל להוסיף על פה שנראה לעינים הרוחה מקרי ולא מספיד:
אות [ב] בחוס"מ ד"ה במועד. ורי"ף ורמב"ם והרא"ש כו'. במור ספ"י חלקין
סיים להר"ף דסבר מלאכת חוה"פ דאורייתא ע"ש וכו' בב"י וצ"ע:

משקין פרק א מועד קטן

חוספת יום טוב

צג

ציונים

בוה ובוה. אפי' לא שחו. ואפי' שדה בעל. דמשום הרווחה שרו חכמים והלכה לרבי אליעזר צ"י דכחם מהני משקין בית השלחין לעיל כוונתיה. ומיהו שדה למה שהקרקע שלה כמו טיט מותר להשקותה במועד. אפי' לראש"י דארעיים ששחו לפני המועד דמו :

המועד (ג) לא ישקם במועד. וחכמים מתירין בזה (ובהדר) : **ד צדין את האישותיה**. ואת העבירים (י) משדה האילן. ומשדה הלבוש (י) **שלא כדרכו** (י) במועד. ובשביעית. וחכמים אומרים **משדה האילן** (י) כדרכו. ומשדה הלבוש (י) שלא כדרכו (י). ומקריין את הפירצה (י) במועד (י) ובשביעית (י) **בונה כדרכו** : **ה רבי מאיר אומר רואין את הגנעים בתחלה** (ג). להקליה אבל לא להחמיר (ה) וחכמים אומרים לא להקל ולא

ד האישות. תנאם והיא זריה שאין לה עינים. ומפסדה את השדות : ובשדה הלבן. שמורשין וזורעין אותו לתבואה ואין זו חילוט : בשדה האילן כדרכו. דמפסדי טפי. ולהפסד מרובה חששו. לפיכך חופר גומא כדרכו ותולה בה מלוה : שלא כדרכו. טעין טיט בקרקע צווק ומטעני חילק וחילק ומוליא ומלאה גומא נעשית מאליה אבל לא ע"י חפירה והלכה כחכמים. ובשדה לכן הסמוכה לשדה חילק חופר כדרכו שמה ילאו משדה לכן ויתריבו החילוט :

ומקריין את הפירצה. מסדרין את האבנים זו על זו כדרך בנין ואינו טח בטיט ובפרה של גינה מיירי אבל כותל חצר סגפול בונה כדרכו מפני הגנבים : **ה רואין את הגנעים במועד להקל**. שאם טבור הוא אומר לו הכהן טבור אהה ששמחה היא לו : אבל לא להחמיר. שאם טמא הוא ישוק. ולא יטמאו וילריכו ללאת חוץ למחנה : לא להקל ולא להחמיר. מחוץ שזוקק לראותו אם הוא טבור כד להקל עליו הוא נזקק להחמיר שאם הוא טמא לריד לומר לו טמא אהה. דכהיב (ויקרא י"ג) לטהרו או לטמאו. שאין כהן ראוי לטמא ומטב לו של

ההלים ג"ה (כ"ג) : **כדרכו** . פי' הר"ב חופר גומא ותולה בה מלוה וכ"כ הרמב"ם. ואפשר שנותן שם חולתו כדי שיבואו ויאחו במלוה : ובשביעית. לשון רש"י חע"ג דמתקן השדה. ולשון הר"ן דלא גזרינן דלמא מיחו כהרשה כשארם חופר וסוחס את חוריה' ע"כ. והחוספיה כהבו דיל' דודיא לריד למסקל אבנים מחוץ שדה כשמפנה האישות ותן פרק ג' דשביעית המסקל שדה נטל העלויות כו' וכן גרגר של לרורות כו' ע"כ. ודקדקתי בהלכות שמתה להרמב"ם. ולא מלאחי שהעתיק זו המכנה. זו הוראה דל"ג דשביעית : ומקריין "ל' שהוא גזר משם" קיר. ואע"פ שהיה ראוי שיאמר ומקריין. אבל נשתנה שלא יתערב במלת מקיר שטינו קרירות כדלמרי' במשנה ב' דבינה מפני שגראה כמקיר : **ה רבי מאיר אומר רואין את הגנעים בתחלה כו' .** [אפילו בתחלה] שעדיין לא נזקק להסגר דה"מ שמה היא לו כש"ל ח"ל להסגר. ומיהו בגמרא בטבור כ"ע לא פליגי דלא חזי ליה. וכן גראה מלשון רש"י והר"ב דל"ג בתחלה וכן בצרייתא ל"ג בתחלה אמנם בלאו הכי להרמב"ם יתה' להבוא סוגיא אליבא דמתניתין לפי דלוחה סוגיא לרבנן בהסגר ראשון חזי ליה ולא פסק בן בחבורו כמו שכתב המגיד פ"ז מהלכות י"ט. והכסף משנה פ"י מהלכות קוממאות לרעת. וביורבולמי משמע דגרם ליה דמייתו עלה משנה י' פ"ז דנגעים בהרת כנרים. ופסחה כנרים וטלד לפסחון מחיה. או שער לבן [והלכה לה האוס] רבי עקיבא מטמא וחכ"א פראה כחלה. ולתרווייהו מוחלט ואמר רבי יומן ערב הרגל איבא בעיניהו. דלר' עקיבא היא קדמיתא ואין נזקק לו לא להקל ולא להחמיר ולרבנן חורי היא ותא' פטרנו מן הראשונה. והיידא היא שלא להחמיר וכו' : אבל לא להחמיר. **כזה הר"ב וילריכו ללאת חוץ למחנה דחף המוסגר משתלה כמ"ס במשנה ז' פ"ק דמגילה** והא ודאי דכיון דמטמא נמי כמ"ס שם דגס הוא לער לו. מ"מ לוחה דלוחבי עיקר לערא הוא. ולשון הר"ן כלשון הר"ב. אבל רש"י והרמב"ם סתמו וכתבו מלאח מלערו במועד ורחמנא אמר (דברים פ"ו) **ושמחת במוך**. ע"כ. ובסדר ר"מ דרשאי לשוק דככה תליא מלתא. גמרא. ועיין משנה ב' פ"ג דנגעים : וחכמים אומרים לא להקל וכו'. ס"ל נמי דככה תליא מלהא אלא מדרשא דלטהרו או לטמאו כפיק להו דמכיון שזוקק לראותו אינו ראוי שיבטוק : (י' ויותר נכון שהוא מפעל קרב בבנין הכחד (חבר, אגוד) וכמו לקרוא את עשרי הבירה (תמ"ח, ב, ת) כמה קרויה (סג ג, א) ועוד

משקה להו במועד. וללא כפי' הר"ן לפי שאין פסול במועד ואם היה בהם הפסד כבר הגיע ההפסד להם מערב מועד ואין מותר אלא דבר האבוד במועד שהיה ליה להר"ב לכחוז דלא פסדי במועד ועיין בכפ"ק דתענית : וחכמים מתירין בזה ובוה. **כזה הר"ב והלכה כראש"י**. דכחם מהני דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

ראשון לציון

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

דמשקין בית השלחין לעיל כוונתיה ותמיהני דאי משום הא לא אריא דהוה סחס ואח"כ מחלוקה. דילה מן הכלל דהלכה כססה. כדלמא צפרק המוכן דף מ"ב ועוד דבגמרא ריש פרקין דבטיט לחוקמי למהני לעיל כרבי אליעזר בן יעקב דמיטן ליה ואע"ג דלפי האמה י"ל דראש"י נמי ס"ל כמתני' לעיל. מ"מ אין ראיה מוכרחת דמתני' לעיל כראש"י דממ"ס ראו לפסוק כמותו. ומ"מ הר"ף פסק כראש"י מטעם דמעתה דרב יסודה כוונתיה אולא וכו' ואחריו נמשכו הרמב"ם והרא"ש והטור. וא"ת קשיא הלכתא אהלכתא דהכא פסקין כראש"י. ובספ"ב דשביעית מרביזין בעפר לכן פסקין דלא כראש"י כבר כתב בזה הכסף משנה פ"א מהלכות שמתה דזוקא במועד דאיריא ביה רב יהודה ואזיל בשיתת ראש"י פסקין כוונתיה. אבל בשביעית דלא איריא ביה רב יהודה דרין לכלין דחידו ורבים הלכה כרבים דהא לוכא טעמא להלק בין שביעית למועד כדלמא ביירושלמי שהעתיקו לעיל [ועיין בפ"ח דערוצין משנה י'] : **ד האישות**. פי' הר"ב תנאם. והיא זריה שאין לה עינים. ובגמרא דבבבא הכי קרי ליה דכתיב נפל אשת בל חזו שמש' ומסיים הר"ן והגמא חינו אלא כדי

יבין תפארת ישראל

כ"ב) אבל כותל חצרו בונה כדרכו מפני הנכסים. וה"ס בנותה כותלו לפול סוהר ובוטת כדרכו. מפני הסכנה [תק"א:] (לג) ר"ל אפילו בתחלה, שעדיין אין שום טומאה עליו, אפי' מותר לראות הנגע, דלפטר שיבטח כשיאמר לו שאל"ה הסגר [כך ג"ל]. מיהו כפי' משמע דל"ג בתחלה, וכן משמע מרש"י ור"ב. וביורבולמי נגס [לס] : (לד) דהם רואים הכהן שהוא טבור יסודו : (לה) דאם רואה הכהן שהוא טמא, ישתוק, שלא ילטיע ללאת חוץ למחנה ביו"ט :

כד

כ"ב) ר"ל אפילו זרעים שבבית השלחין, עכ"פ כשלא הורגלו לפני המועד להשקותן, דלא לא פסדי כשלא ישקפו במועד : (בד) להשקות כל השדה, וכרים פרקן. ובזרעים אפילו לא שחו, ואפילו שדה בעל, דהרווחה יהיה שרי. והלכה כראש"י [שם] : (כה) [מיוולוואורף] : (כו) דשניהן מפסידים השדה : (כז) שדה תבואה : (כח) שמשנה בלוסן לידו : (כט) דהפסדו מרובה : (ל) דהפסדו מועט : (לא) ר"ל כשנפרך כותל גינתו מותר לפרס עס אבנים וע"י בלי טיט כעין קיר סביב [מועד ח"ב]

משקין פרק א מועד קטן

ועוד אר"ם. מ"ה ע"ב: ר"י
 יום אומר על מ"ה ע"ב: ר"י
 ס"ג הל' ט"ז פ"ג הל' א' וכו'
 מ"ה וכו' וכו' וכו' וכו'
 י"ד מ"ה ע"ב כ"ה: ר"י לא
 יעודר מ"ה ע"ב כ"ה וכו'
 פ"ג י"ד ע"ב פ"ג ע"ב וכו'
 מ"ה ע"ב פ"ג ע"ב כ"ה
 ס"ה: ר"י אין דורפין. מ"
 פ"ג. מ"ה ע"ב ס"ג ע"ב כ"ה
 ס"ג ע"ב מ"ה ע"ב כ"ה ע"ב
 ע"ב: ר"י א"ב מחב"ב. ע"ב ע"ב
 ועש"ק. מ"ה ע"ב י"ד: ר"י אין
 ב"שאר"ק. ס"ג. מ"ה ע"ב י"ד
 וכו' לא יעודר וכו' וכו'
 ג"כ. מ"ה ע"ב ס"ג ע"ב כ"ה
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב
 ס"ג. מ"ה ע"ב כ"ה. מ"ה ע"ב

שנויי נוסחאות
 (ואמו.) נ"ה ל'חא.
 ששמחה היא. כ"ד:
 וכו' שיהא שמחה.
 לא יעודר (אדם). כ"ד:
 וכ"ה לא יעודר וכו'
 כ"ד. כ"ה וכו'. כ"ה
 ל"ח וכו' כ"ה ע"ב ע"ב
 ולא. וכן ל"ח כ"ה ע"ב
 ה' ה' כ"ה ע"ב ע"ב
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 ל"ח כ"ה ע"ב ע"ב
 ג"כ. כ"ה ע"ב ע"ב
 כ"ד. כ"ה ע"ב ע"ב
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 וכו' וכו' וכו' וכו'
 שמה לו. (י)

ועוד אמר ר"מ. כלומר ועוד מיקל רבי מאיר וכו': קודם
 לרגל שלמים יום. כתב הר"ב תמיד ור"ל זין לערער זין
 לספור וכ"מ ר"ש אחרויהו קאי. [ויותר ל"ל שפיה תמיד
 ל"ל אית]: ר' אבל מהנכים את המוכן במועד. אע"פ שאין
 לריכון להם עבשו עבשו כ"מ
 רבים. רבים עמו ורבים יסמו. והרי
 הן כמטיטת בורות שיהיו ומערות
 שאין לריכון להם עבשו שהסירו זבן
 לסופן דהיינו חגיגה. אבל לא חללהם
 דהיינו חפירה כל שאין לריך להם
 עכשו. ה"ה ר"ה ר"ן ע"ב הרמב"ן.
 ועס כוך חרמיה דתרי כלא דכתיבי
 באיבו. מתורגמן קוד. וסיפא דנקיט
 כוכין. ה"ה לקבר. והרמב"ם לא
 העתיק ברישא וסיפא חלף קבר:
 נברכת. כתב הר"ב על כוכבין.
 וכן פירש"י וכדחתן לה ברפ"ב דבבא
 בתרא וכתב הר"ן לפי שיש צד
 לורך לחול המועד כדחתן ואלו מכנסין במועד ואידי דלחידי

להחמיצו. ועוד אמר רבי מאיר לו מלקט
 אדם עצמות אביו ואמוחה מפני ששמחה
 היא לו. רבי יוסי אומר אבל הוא לו.
 לא יעודר אדם על מתים. ולא יספידנו.א.
 קודם לרגל שלשים יום: ר' אין דורפין
 כוכין. וקברותם במועד. אבל מהנכים
 את הכוכין במועד. ועושין נברכות
 במועד. וארון. עם המת בחצר. רבי
 יהודה אומר. אלא אם כן יש עמו נסרימ:
 ז אינו שאין נשים במועד. לא בהולות. ולא
 אלמנות. ולא מיבמין. מפני ששמחה

לא יראוהו הסכן כלל: מלקט אדם עצמות אביו ואמו. במועד
 כדי לקברם במקום הגון: ששמחה היא לו. כ"ה ע"ב ח"ה
 [שקבן נקבין חנוניו] ואין הלכה כ"מ בשמחה: לא יעודר
 על מתו. לא יבא ספקן לערער על מתו שמת זה ימים רבים
 לחזור על קרובי המת כד"ק. שמור
 הספקן שלועק ואומר בואו צנו עמי
 כל מרי לב. ומי שלבו דוה עליו
 הולך ומספיד על קרובו: לא
 יספידנו. לא יסבור ספקן על מתו
 שמת לו בחוסה שעה: קודם לרגל
 שלשים יום. תמיד. דתמרי טעמא
 בגמרא שדרך בני אדם לכתוב ממות
 ללורך הרגל קודם לרגל ל' יום מ"י
 טעם שדורשים בהלכות הרגל.
 טעמא יתן המעות שזכר ללורך
 הרגל לפסדן וימנע משמחה הרגל.
 ואית דתמרי שאין המת משתתח מן
 הלכ אלא לאחר ל' יום אחר הספרו:

ר' אין דורפין כוכין וקברות במועד. להקבר צו מה שמות
 לאחר המועד. כוכין. במערה שחת הקרקע. וקברות. צבין:
 אבל מחבין. שאם היה ארון מקלרו. ואם היה קבר מארץ
 ומרחיב צו: נברכת. של כוכבין מקום ממוקן לכנס בו הכנדים.
 וית ציה טרחא טולי האי: וארון עם המת בחצר. המת שם
 מותר לכנס הנסרים ולעשות לו ארון אבל בחצר אחרת לא שלא
 יאמרו מלחכה אחרת הוא עושה ולא שט אלא באדם שאינו
 מפורסם אבל אדם מפורסם עושין לו ארון ואפי' בשוק. ולדין
 שאנו מחי מספר כל אדם הוא מפורסם: ר"ה אומר. להביא ע"ב
 לעשות נסרים בתחלה ללורך הארון אלא א"כ מ) מוטכות קודם
 י"ט. ואין הלכה כ"י. וטעמי ששמחה היא לו. ואין מערבים שמחה
 הרגל
 ר"ה ע"ב דיר מפורסם ספידו. אחרת

לורך לחול המועד כדחתן ואלו מכנסין במועד ואידי דלחידי
 בחפירה קרקע. חנף הא: וארון עם המת בחצר. כתב הר"ב
 אבל בחצר אחרת לא שלא יאמרו מלחכה אחרת הוא עושה לפי
 שאין דרך לעשות ארונו לרוב מתים. הר"ן. ולפי שהוא עם
 המת הלכך מחי' אינה דמויה מהיה דכל דבר שאמרו חכמים
 מפני מראית עין אפילו בחדרי חדרים אסור. כ"ה הר"ב
 במשנה ד' פרק כ"ב דשבת. דכין שעושה עם המת בחצר ל"כ
 למיחם למראית עין שהכל רואין שללורך המת עושה אותו כ"כ
 הר"ן שם והאידן יותר ואין כאן מקומו: אלא אם כן יש עמו
 נסרים. דמורח גדול לעשות במועד. ר"ה בגמרא: ר' מפני
 שמחה היא לו. לשון הר"ב ואין מערבים שמחה אחרת בשמחה

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

תוספת רעק"א
 (אור ו) כ"ה ר"ה
 ששמחה היא לוכשרואה
 אותם. תמתי דהא
 סקבין כסתיא אימא
 סמני שמחה הרגל
 עליו. וחיינו דגם ר"ה
 ס"ל דיה ליקום עצמות
 אבל הוא לו וחיוב
 להתאבל. כל היום
 כדאימא בבירוא ראל
 רבתי. אבל הבא ס"ל
 כיון דעסק בשמחה
 הרגל אינו מצטער
 בליקום עצמות וצ"ח
 אית ו) בהר"פ ר"ה
 קודם לרגל. ושמה יתן
 חגיגת. ולהך טעמא
 איבי דעבדי בחגם שרי.
 נבאר:

משקין פרק א מועד קמץ

ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...
ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא... ויהי אשמה חטא...

הרגל דכתיב ושמת במועד חג ואלא באשקל ושלון חין מערבין לא
יחא לפוס כף . דהל"ל אין עושין שמחה אחרת כרגל . דהא
קרא הכי ממנו בחג ולא באשקל . ובגמרא גמי הכי איחא
לדורשא דקמחא בחג משום דמניח שמחת הרגל ועוסק בשמחת
אשמו . ולמ"ד טעמא מכוון דאין
מערבין כו' דריש ליה מקרא אחרת
מדכתיב (מלכים א' ה') ויעש שלמה
וגו' שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה
עשר יום . שבעה לחינוך ושבעה לחג
וכי אימא דהכי אחרמי . ח"כ מכדי
קרא י"ד ימים קאומר שבעת ימים
ושבעת ימים למע לי . אלא לאשמועינן
דהכי לחוד והכי לחוד . אפי' כי
אחרמי . ועיין משנה ד' פ"ק דמגינה .
והרמב"ם בפ"ו מהלכות יו"ט כתב
טעמא מפני שמניח שמחת הרגל ועוסק
בשמחת אשמו . ובפ"ו מהלכות איכות
כתב לפי שאין מערבין שמחה בשמחה
והניח דרשה אחרת שנאמר (בראשית
ל"ט) מלא שבע זאת ונהגה לך גם
אזת וזהו כדכתיב וזהו שפוטא יותר מדרבא
דבגמרא נביב לה . ואחא דאין מערבין כו' כתבו הוס' ו
ועם נראה קלת דכחו שאין עושין מלות חבילות דכתיב
שהא לנו פנוי למנוה אחת ולא יפנה עלמא הימנה וכן שמחה
בשמחה יהיה לבו פנוי בשמחה : ועושה אשה תכשיטים . כתב
ה"כ כגון לתת כו' ומעברת סכין על פניה של מטה . כדי להעביר
שער של מטה . רש"י : לא תסוד . ענינו מפורש במשנה ד' פ"ח
דכתיב שנינו ולו לה . לשון הר"ב נער הוא לה כלומר שמלטערת
על הנוול שבו היא המנוולת . ולשון רש"י שגמיה הוא לה ונוול
בסוד [ומלטערת בסוד] . ומה שכתב הר"ב ואין הלכה כר"י
וכך כתב הרמב"ם בפירושו . ובתשובה חזר בו : [ההדריומא
תופר כדרכו . לנורך המועד . דבחסמ לה יתירו אפילו על ידי
ומלח מסרגין במשנה ד' פ"ח דאהלות מפורשת : רבי יוסי אומר
חף ממחין . כן הגי' בספרים וכן הוא בפ"י הרמב"ם אבל במשנה לא גרסוין חף : [מעמידין תנור וכיריים ורחים .
לשון הר"ב זונין ומושיבין ומתקנין כו' . לשון הרמב"ם כלומר זונין על חרס של התנור . והכירה הכפילה שלהם . ע"כ . וענין
טפלה בפ"ה דלנים . ול' הר"ח"ם מעמידין היינו שמתקנין אותו יפה על עמודו כדי להשתמש בהם ע"כ . והר"ב מפרש לטהים
לענין הדין שמיחא אחת . ופ"י הנור וכיריים בפרק ג' דשבת : אין מכבשין . פירש הר"ב מתקנין כו' . ונ"ל שהוא מלה ארמית
מן במסילה נעלה (במדבר כ') שתרגומו באורח כנישא טסק : בתחלה : פירוש חדשה אבל ישנה מכבשין . הר"ח"ם : [מעשה
הדיוט . כמו שקדם זכור [במשנה ד'] שכן האבנים זו על גב זו בלא טיט . הרמב"ם : ומעגילין אותן במעגילה
ביר וברגל . פ"י הר"ב מעגילה עץ עגול כו' ובגמרא השהא במעגילה אחרת שרי ביר וברגל מעבירה . ה"ק ומעגלין
אוקן ענין מעגילה ביר וברגל פירש רש"י ולא מעגלה ממש אלא ענין מעגלה ביר וברגל . וכן כתבו כל הפוסקים :
מהקין

אחרת בשמחת הרגל דכתיב (דברים מ"ו) ושמחה בחגך בחגך ולא
באשקל: אבל מחזור הוא את גרושתו. דאינה שמחה כ"כ אלא באשה
חדשה שלא הייתה לו מעולם. ועושה אשה תכשיטים. כגון לתת כחול
בצעינים ולהשוות שער ראשה שלא יתפור . ומעברת לבט אדום
על פניה ומעברת סכין על פניה של
מטה . וכן כל כיוצא בזה : שנינו ול
הוא לה . נער הוא לה . ואין הלכה
כר"י : [ההדיוט תופר כדרכו .
הדיוט מקרי כל שאינו יודע לכוין
שפה לבגד שמהא שיה ומכוונת בו
אלא מעקס לכאן ולכאן . ועשהו רחב
במקום זה וקלר במקום אחר : בכליב .
עושה תפירות כענין שני הלכך שאין
שוין זו כנגד זו . אלא אחת למעלה
ואחת למטה : מסרגין את המטות .
אורגין אותן בחבלין שהי וערב :
במחתיין . אם היו ארוג זה ימים
רבים ורפו החבלים ממחתיין אבל לא
מסרגין . ואין הלכה כר"י יוסי :
[מעמידין . זונין ומושיבין
ומתקנין תנור שרריך לו במועד ולפי שהטרים שלהם מטלטלין היו
ממקום למקום להכי חני מעמידין : [אין] מכבשין . מתקנין
ומחין בצפיטע על רחמים כשהן חלקות יותר מדלי . ואין עוחנות
יפה . ואין הלכה כרבי יודא : [ולמפרסת . הלך שלפני עלייה
שביי הפליה הלכים בו ויורדים דרך כולם לחגר : ושפין את
הסדקין . גנות שאין מושפעין טוחין אותן בעיט . וכשיט סדקים
בטחיית הטיט הדלק יורד בזית ואיכה פסולה . טפין עמין :
מעגלה . עץ עגול שבו מחליקין הגנות : [במחליצים . כלי אומנות
של ברזל רחבה כעין כף ולה בית יד : הציר . רגל הדלת הסובבת
בחגך חור : [מסקופה התחונה של פתח : צינור . החור
שכאסקופה : הקורה . קורות הבית ממש שנתברו אפי' קודם יו"ט :
ע"כ גמ"כ ד"ר במחלים . וע"כ ע"כ .]

חיה לו . אבל מחזור הוא את גרושתיה .
ועושה אשה תכשיטיה : במועד ר"י יהודה
אומר לא תסוד : מפני שנינוול הוא לה :
[ההדיוט] תופר כדרכו : והאומן
מכליב : [ומסרגין] את המטות . רבי
יוסי אומר אף ממחתיין : [מעמידין תנור
וביריים] ורחיב : במועד . רבי יהודה אומר
אין מכבשין את הרחים בתחלה :
ועושה מעקה : לנג ולמרפסה . מעשה
הדיוט . אבל לא מעשה אומן . שפין את
הסדקין . ומעגילין אותן במעגילה : ביר
וברגל . אבל לא במחליצים . הציריה .
והצינוריה . והקורה . והמנועוליה . והמפתחיה .
ומתקנין תנור שרריך לו במועד ולפי שהטרים שלהם מטלטלין היו
ממקום למקום להכי חני מעמידין : [אין] מכבשין . מתקנין
ומחין בצפיטע על רחמים כשהן חלקות יותר מדלי . ואין עוחנות
יפה . ואין הלכה כרבי יודא : [ולמפרסת . הלך שלפני עלייה
שביי הפליה הלכים בו ויורדים דרך כולם לחגר : ושפין את
הסדקין . גנות שאין מושפעין טוחין אותן בעיט . וכשיט סדקים
בטחיית הטיט הדלק יורד בזית ואיכה פסולה . טפין עמין :
מעגלה . עץ עגול שבו מחליקין הגנות : [במחליצים . כלי אומנות
של ברזל רחבה כעין כף ולה בית יד : הציר . רגל הדלת הסובבת
בחגך חור : [מסקופה התחונה של פתח : צינור . החור
שכאסקופה : הקורה . קורות הבית ממש שנתברו אפי' קודם יו"ט :
ע"כ גמ"כ ד"ר במחלים . וע"כ ע"כ .]

יבין תפארת ישראל בועז
מיתת אחיו : נד) שאינו שמח עמה כל כך : נה) שתחבסו , או
שתהן כחול על טפעיפה : נו) לא תמחן בשרה בסוד נמוח להסיר
השערות : נז) חף שמחשקת אח"י , מלטערת עכשו : נח) שאינו
מהיר בחיטות : נט) מה שלריך למועד : ס) שירע להוליא מלא
מחיר כלהת , ולכוון אימורא [זו"ט] בל"א : סא) עושה תפירה עקומה
כשני הכזב : סב) [פלעכטען] בחבילים : סג) שוליי המטה . שרריך למועד : סד) נ"ל דר"ל לא מצטיי לשרי , דשרי ,
מדלא בני בל"א , והרי לריך ה' במועד . אלא אפילו למותח החבלים שנתרפו , דלפטר לממנושין במלני , אפ"ה מותר . והכי קי"ל [קמ"א] .
ובש"ס [ל"א חף : סה) להם או לבשל בו ביו"ט [תק"ע] : סו) רחים של יד לשחון ליו"ט : סז) לעושה הדודין על פני אבן רחיים הדש , כדי
לשחון בו : סח) [גאלענדער] : סט) [אלסחן] , והוא כעין תקרה שבולסת מאמלענית הכותל לרווח החגר , וככסין לו מחדרי העליה . ומותר
לשחון ה' מעקה שביי ביה"מ מחשם סכנה : ע) סוחמין צעיט שבחקה ביר או ברגל , אפילו מדקדק להחליקו יפה כעין מעגילה שרי : עג) [קעללע] ,
על התקרה , להחליקו : עב) ר"ל מחליק הטיט שבחקה ביר או ברגל , אפילו מדקדק להחליקו יפה כעין מעגילה שרי : עג) [קעללע] ,
והוא כלי אומנות של צווי חומה : עד) [אנגעל] : עה) חור שכאסקופה שירי הדלת סובב בו : עו) [שלאסס] : עז) [שליססעל] :
ואם

שנויי נוסחאות
לא תסוד . כתיב טענת
לא תסוד : כמכתיב כתיב
וזמכתיב אשה לא תסוד .
שנינוול הוא . נ"ל ובס"י
שהוא נוול : [מכליב] .
כתיב ומסרגין ד"ו ובס"י
וזמכתיב מכלב . וכ"כ
גמ' הירושלמי שם כמה
פנינים ע"פ ר' יוסי אומר
(אף) . כמכתיב ליה וע"י
תו"ט : [ומסרגין] .
(ורחים) . וכמכתיב במסגין ;
כתיב ובס"י בסוד וריחים
וכיריים : כתיב כ"י לוח
וכן לוח בל"ג וכן כתב
הירושלמי דכתיבים ד"ו ובס"י
ליחא ד"ס . בתחלה .
כתיב בתחלה : כתיב
לבחלה ב' פ' ע"ד :
ועושי . כתיב ובס"י
וזמכתיב ועושי . (אב"ל)
לא מעשה אומן . נכ"מ
ולא : כתיב . אמן .
שפין פירות המכיות
להמכ"ם וכתיב ושפין .
ב' מ"ג ג"ה . נ"ל :
במעגלה . במחליצים .
כתיב ובס"י א"ל ובל"ג
במעגלין וז"ל כתיב
ד' רלסון .
אור גדול
פ"א ? בפשה אבל
מחיר הוא את
נרושתו . בירושלמי הוא
דמיבא מניושיין פירוש
גרשה אחר הנישוין
והחזירה אבל לא מן
הנישוין . תוס' . וכן
הוא בשו"ע א"ח ס"ו
תקמ"ו והיר"ף והרשב"ם
לא הביאו הירושלמי
הנה , ובנימוקי יוסף בס'
ואלו מלחין . גבי הא
ד' תנא רבי שמואל
בארסין ואין כונסין .
הביא הירושלמי הג"ל
וכתב והיר"ף דל לא
הביאו אפטר דמשחמק
מלשון בארסין ואין
כונסין וכ"ל . ובכתובת
פנים כתב על זה דאפשר
דשע הר"ף והרשב"ם
שלא הביאו הירושלמי
הג"ל לחלוקה שמכסו על
הא דתנן ב"ה' וטושה
דמחיר גרושתו אנו
ח"ו ר' עזריע מערכי
המלחמה . משום שאינה
חדשה לו ומשמע שם
דאין חילוק בין גרושה
פ'ן

ואלו מגלהו פרק ג מועד קמ"ג

ב ואלו סבבין. מס. מ"ח
 ע"כ ספ"ג נאמן מ"ה שיש
 א"ח ק"ח קמ"ד פ"ה לו :
 מטפחות הידים. מ"ה מס
 ה"פ פ"ח ס"ג. הובנ"ח :
 מ"ח מס : ב ואלו כותבין :
 י"ח פ"ג מ"ה מס ה"ז פ"ח :
 מס ספ"ט ס"ה מ"ה פ"ח ספ"ט
 פ"ח :

שנויי נוסחאות
 (העולה) משמאחר .
 כ"י"ג ונר"ש זכורו זכורו
 הרמז' ו' ח' ע' ל' ה
 מסומאה; כ"ל' חושב
 מסומאה; ד"ג' ונר"ש
 (וס' מסומאה) ונמס"ר
 לוח' ע"י רש"י; ונמס"ת
 ד' סנויטה הספ"ט ע"י
 פ' הכמ"ס העולה :
 אולם רש"י על ה"י"ג
 [ע"י כמ"ס] וספר' כמנו
 ה"ג והמארע העולה
 דנ"ח א"ן ל' הכנס וס'
 ה"ן מנינו דשא אסור
 נבלת. אכל מה עשה
 נדבתי הכמ"ס כפירושו
 וכוונתו מושריחו כגון
 טמא מת או נבל על דעה
 וי"א וי"ב ע"כ מהל' מהל'
 י"ח ע"כ וכל כוונתו
 מטומאתו לעכרו מוצא
 לגלח כמועד ומ"ס ה"מ'
 לפי שהטמא א"ן ל' להקטט
 לא יכיע לדעת מלא ל' כ'
 ושטמא מלא ולי משום
 שלאחר שבת (פ"ד) והטור
 נדחה שלא הקטט הכס'
 משום שלא יבאו ליד הרגל
 דבר. וגם א"ן למתו זה
 ללא דבר הכרע"ה דלף
 א"ס נועל למערה מוצא
 כתנחת מוצר לגלח בערב
 הרגל דלן דבר לעשות כן
 ציור גדול שהוא הלך ונכס
 ונחוק והוא הא"ן ל' ה'ס'
 ד"ה ונמס"ר ככ"ל א"ח
 הרע"מ א"ן ערב לאדם
 לגלח בעת האסורים. דמ'
 ע"ן הוא למטא. וזולי כות'
 הכמ"ס הוא דשעה מה
 ונעול ד'ה כוונתו ונמס"ר
 א"ח לא ימלא מי טעלתם
 דלן אדם רוב ל' טעלות
 כצ"ל. וינא"ח ב' שכת'
 הר"ן ; וז"ל אחר חינו'
 ז' א"ח; דוחק גדול א"ן ל'
 יסוד חת' ומ"ס וכל טעול'
 כוונתו הוא רק על הגלשה
 ע"כ ח"ס : ב וא"ח .
 כ"י"ק אלו. והמנוחה .
 כ"י"ב וכל מי. ומכ"ס ח"ת
 הספרים ומספחות. נד"ג
 ונר"ש ס"ס ח' ח' .
 מספחות. (הובנ"ח כ"ו
 והיולרות). נד"ג ונר"ש
 וכמנ"ס ל'ח' . ע"י
 כנאות הכ"ס לניסן' (ג'
 ד"ה העול'ס"ו) במסומאה .
 כ"י"ק מסמאה. כל אדם .
 ב' ונר"ש. האדם :
 ב' וא"ל. כ"י"ק אלו .
 ושוברין. כ"י"ק ושוברין
 דייתיקו מתנה. כמס"ר
 . ומתנה ונ"ח כ"י"ק (וס'
 דחיק) : כ"י"מ. מתנות .

תחת הדוד ע"כ. ועיין משנה ד' פרק י"ד דנעיס מ"ש ע"ס
 כס"ד : ב המנוחה דק"ל שאסור בתכנסת כמו האכל .
 ר"ן : וכל העולים ממנוחה לטהרה .
 שלריתון להחליף בגדיהם . או לכבסן .
 שלא היה אפשר להם לכבס קודם
 הרגל "כ"כ הר"ן . והכ"י ס' תקל"ד
 [כתב] שס' המדריכי להביא בעל קרי
 שאירע לו קרי במועד . ולאחיו נמי
 בעלת הכנס שנמלא במועד :
 ג ושוברין. כתב הר"ב שא"ס יאמר
 הלוה כ' שומעין לו . פירש ה"ר .
 ומיירי שא"כ המלוה שטר מוצ' כדכתב
 הר"ן : מתנה. כתב הר"ב וא"י לא
 כתיב לכו מפסיד המקבל. דשמא
 יחזור בו הנותן. לא חרה ממש דהא
 מהנת בריח בלא קנין לא סגי . אלא
 שיחזור ממה שהיה יאמר שלא קד'
 היה

העולה ממנומתו לטהרות: ב ואלו מבבסין
 במועד. א. הבא ממדינת הים. ומבית
 השביה. ודיוצא מבית האסורים .
 והמנוחה שחתירו לו חכמיהם. וכן מי
 שנשאל להבסן והותרו. מטפחות הידים. א.
 ומטפחות הספרים. ומטפחות הספגיה .
 הזבין. והובות. והגדות. והיולדות. וכל
 העולין ממנומאה לטהרה: הרי אלו
 מותרין. וישאר כל אדם אסורין : ג ואלו
 כותבין במועדיה. קדושי נשים. א.
 גימין. ושוברין. א. דייתיקים. מתנה. א.

בשר ערוה. שזה מוכיח שאין לו אלא החלוק הוה שהו' מכבס בלבד. ג קדושי אשה. וכותב על הכיור או על הכרים הרי אלו מקודשת לו.
 ומקדש בו האשה ע"פ שאין בו שום פירות. ולפיכך מותר לכבס במועד שמותרת שמה יקדמו אחר. והוה ליה דבר האבד : גימין.
 שרצה ללכת בשבירה ואם חטו כותב עכשיו שאר זאת ענוהו : ושברים . שאם יאמר הלוה לא אפרע חובך . א"ס א"ן ל' שובר
 מתן שומעין לו וילך לדרכו . ונמלא זה מפסיד א"ח מעותיו : דייתיקי . מהנת שכיב מרע ופירוש דייתיקי דא' תהא למיקס
 ולהיות. שדברי [שכיב מרע] ככותבין וכמסרין דמו . [מתנה]. וא"י לא כתיב לכו מפסיד המקבל דשמא יחזור בו
 גונן

י כ"י תפארת ישראל בועז

פ"ג (א) דבריו רש"י כגון תמוזין, דז"ל מיר טמא כשעלה מעומאה
 ובאו א"ס משמר מרו ומנאח, עכ"ל. וכפי הכרח לרש"י דהאי
 "מעומאהו". אמר נמי קאי. וז"ל מי דחק לרבינו לומר כן מה שא"ס במשמע
 הלשון, דה"ל הוג' "מעומאהו" ומה לא פ' כפוסו, צמיר סבור
 שמנאח כשכנס מירוחו, וכ"כ ה"ן ונח' לרש"י הוה ק"ל זו וז"ל זו
 הוה, דמה הנשאל לחכס, שא"ן גלומו מלוה, וכו' יכול להתייר מקודס,
 כר"ף ורמב"ם, א"ס' שרי, מ"כ' מיר ששלמו ימי מירוחו צחו"מ' גלומו
 מ"ח

י כ"י
 ז' ימים וחזור ומתנהל. ב' כנלוסו אלו מותרים צחו"מ' אפילו
 היה לו פנאי [רמב"ם פ"ו מירוש' (א') : י] שרנולין לגלח ולכבס בגדיהן.
 ודוקא הכהו. אבל בשאר אונס צעיו"ס, שאינו מפוסדס אכסו, כגון
 שכבס גילח צעיו"ס, וחזור ונידל, או אפילו היה חולה צעיו"ס
 שהגלוח קשה לו, או שהיה שאר אונס, אסור לגלח צחו"מ'. מיהו
 גלות טפס מותר אפילו אינה מעכבת אפילו. וכ"ס דמותר לחוף
 ולסרוק [ס' : יא] דביצום אסור צחו"מ' כס' : א' : יב] [האנדען],
 שמהלכת המיד א"ף שכבסו מקודס וכמו"ן ליו"ט. וכ"כ ויונדען] של ילד
 והמטילת זה נמי מתלכלך המיד, והוא לריך לו במועד, דמיירי בלויתן
 (או) שלריתים, להחליף בגדיהן שנטמאו: (כבסו אפילו בפרהסיא מדא"ן מהכבס יס' בנע"א. וי"א דאסור בפרהסיא, [מ"א ס']. מיהו בליכא היחידים
 לדעיל, אפילו כלי פסקו נכגו שלא לכבסן [ס']. והא דלא כלל הפאל למתני בחד צבא ואלו מגלחין ומכבסין במועד. נ"ל דה"ט מדבתי למכלל
 צבצבא דמכבסין מטפחת ידיו וספרים . והו' משום דגם נזיר לא שייך צבצבא דמכבסין רק צבצבא דמגלחין . ואילו ה"ק הו' עכ"פ למס לא
 תלא צבצבא דכבסו נ"ס מלרע, דהרי מלרע אסור בהכבוסת [וכמ"ן דע"י א'] ילד דכבר כנלל בכלל כל העולין מעומאה לטהרה, א"ף
 רח"ק טעמן שוה, דמלרע אסור בהכבוסת, ועמ"ל לא הושייל לן הכבוסת, דעכ"ס נשארין בגדיהן טמאין : (ו) הו"ן מנ' מיני מטפחית
 הג"ל מותרין ככבוס לכל אדם : (ח) מדו"ל דבר האבד . וה"ס שאר דברים שא"ס לא יכתבס מיר אפס' שיפסד : (ט) דאשה מתקדשת
 בשטר . וה"ס שטרי פסיקתא, דהיינו תנאים מותר לכתבן, דשמא יתארע אח"כ [תקמ"ה] : (כ) שיואל לשיירא, וא"ס לא יכתוב הגט, שמא
 לא יחזור ותקענן : (כא) שממא"ן פלרעו עלי שובר, ושמא לא יהיה ללוה פלרעו אח"כ : (כב) מתנה שכ"מ ושמה ימות : (כג) מהנת בריח

ב וא"ס נשען שיען תקמ"ה . הרע"ב ר"ה ומטפחות הספרים כו' למתסר נין
 כפי"ו כו' עכ"ל פ"כטו"י מטעם דקאי על מטפחות ספרי קודס וכן מטעם ציורשמו' .

תוספת רעק"א
 מ"ל דמתני' מיירי באין לו פנאי דא"ל' אדרבא איכא רבותא בעולה
 משומאהו קודם הרגל דה"ל לו פנאי אפ"ה שרי . אבל הרע"ב ה"ל לו
 למנאס לפי המסקנא דגם בהיה לו פנאי שרי . ועיין בתוס' ד"ה ומנחה
 וחירצו דס"ד דאסור שלא יהו קרבנותיהן. והיינו לכאורה בתירוצן הר"ן הג"ל דס"ד למיסר מהששא דלא יהוה קרבנותו, ואולם מה שכתבו אחר
 זה ואי מיירי רבא בשלא הי' להם פנאי וכו' לא הבנתי דהא כל עיקר דברייהו הראשונים היינו לאותו צד דמיירי באין לו פנאי דס"ד למיסר
 משום שמא יהוה קרבנותו דאילו לא ידך צד דמיירי דיש להם פנאי בלא"ה ליבא קושיא דהוה קס"ל דא"ף שהיה לו פנאי דבכה"ג כבא ממדה"י אסור
 פ"ס כדור ומצורע שרי. ועל"ע : ב [אות י] בהרע"ב ד"ה ומטפחות ספרים בין כתמיו . ובמסתפר לכל אותם שהתירו הכמ"ס . תוס' רף י"ח
 ע"ב : [אות יא] בתוס' הדשים ד"ה בהרע"ב. ד"ה ומטפחות ובמדר וב"י משמע . ג' בתוס' ד' י"ח ע"כ כתבו ב' הניירות וכתבו דמן הירושלמי
 אין הכרח. עי"ש : [אות יב] בתוס' ד"ה וכל העולים. כ"כ הר"ן. ובתוס' דף י"ח ע"ב נתפשו אם הוא דוקא במצורע דאסור בתכבוסת או
 א"ף בעולה מסומאה פ"ח ונבילה :

תוספת חדשים
 כ"כ מ"ש עימן תקמ"ה . הרע"ב ר"ה ומטפחות הספרים כו' למתסר נין
 כפי"ו כו' עכ"ל פ"כטו"י מטעם דקאי על מטפחות ספרי קודס וכן מטעם ציורשמו' .

אור גדול
 אדם פירותיו דבשכח נמי פירותיו א"ס . ואין לו מיר דלצורך הפוער שאני
 דלא משמע כן . וע"ל דימוי דמא לאובל נ"ס כמ"ש הרשב"ן ודימב"א
 והרא"ש כתב כס' מ' שי"סך ס' מ"ה דבצורך אוכל נפש אמילו כיון מלאכות
 במיעור מותר ועדיין צ"ע :

פרק ג ב במשנה ושאר כל אדם אסורין. בגמ' מקשה ושאר כל אדם
 מאי פקעא אסורין ומסיק כרי שלא יכנסו לרגל כשהן מנוולין .
 לכאורה קשה מאי קו' הא כה"ל ריש פ' מ' שהתן כו' אבל שאר כל אדם
 אסור משום שהי' יכול לעשות קודם . ולפ"מ הנימוקי יוסף גבי סמנים

ראשון לציון
פ"ג ב הרע"ב ר"ה
 וכל העולים כו' וכו'
 למקונס'ס

ד אין כותבין שמיא... פ"ט ט"ז ע"א פ"ט ט"ז ע"א

שנויי נוסחאות

ו פרוזבולין... ו פרוזבולין... ו פרוזבולין... ו פרוזבולין...

תוספת חדשים

ב בתוי"ט ד"ה אגרות... ב בתוי"ט ד"ה אגרות... ב בתוי"ט ד"ה אגרות...

ראשון לציון

המנונים כו' ע"י ס"ל... המנונים כו' ע"י ס"ל... המנונים כו' ע"י ס"ל...

היה. וז"ל הר"ן. ואם לא נכתב עדותן. יאמר הטתן לא היה... היה. וז"ל הר"ן. ואם לא נכתב עדותן. יאמר הטתן לא היה...

פרוזבולין... אגרות שום בה... אגרות שום בה... אגרות שום בה...

קן הר"ן: ואגרות של רשות. פירש הר"ב לוי השלטון. כפירש... קן הר"ן: ואגרות של רשות. פירש הר"ב לוי השלטון. כפירש...

תוספת י"ט... תוספת י"ט... תוספת י"ט... תוספת י"ט...

הגותן: ופרוזבולין. שלא תשטמ שבועית ויפסיד את מטותיו... הגותן: ופרוזבולין. שלא תשטמ שבועית ויפסיד את מטותיו...

פרוזבולין... אגרות שום בה... אגרות שום בה... אגרות שום בה...

קן הר"ן: ואגרות של רשות. פירש הר"ב לוי השלטון. כפירש... קן הר"ן: ואגרות של רשות. פירש הר"ב לוי השלטון. כפירש...

תוספת י"ט... תוספת י"ט... תוספת י"ט... תוספת י"ט...

יבין תפארת ישראל בועז

מאה, ולא היה יכול לגלות מקודם... מאה, ולא היה יכול לגלות מקודם... מאה, ולא היה יכול לגלות מקודם...

דמא יתחזק: כו' ששחשש שהשטמ חוזב בשבועית... דמא יתחזק: כו' ששחשש שהשטמ חוזב בשבועית... דמא יתחזק: כו' ששחשש שהשטמ חוזב בשבועית...

ראשון לציון... ראשון לציון... ראשון לציון... ראשון לציון...

תוספת י"ט... תוספת י"ט... תוספת י"ט... תוספת י"ט...

מועד ח"ב

ואלו מנלחין פרקג מועד קמץ

ר"ע מברטנורה

ואמר. מ"י פ"ו ע"ש הלכה
 י"ד טו"ט ע"ש ספ"י ז' :
 ד' הקובר. י"ט פ"ח סו"כ פ"ז
 ט"ז : שבת. יזשנ"ג מ"ד
 פ"ג ד"א : שבת עולה. מ"י
 פ"י חל"ל א"ל ח"ל פ"ג פ"ג
 פ"ג טו"ט י"ד פ"ח פ"ט פ"ט
 ר"ג ט"ט פ"ט פ"ט פ"ט פ"ט
 ע"ש ע"ש מ"ט פ"ט ז' :
 ז' ר"א. ע"ש :

שנויי נוסחאות

(על ידי) נחשו"י
 לעצמו. ויכל היות כי כן
 היא הנטארה כחטמה ורק
 נכריתמות נגמ' בא' פ'ל
 יריבו. גם דברי רש"י
 נחשנה שיש' להכריזה
 הראשונה ועי' הוס' וז"ע.
 ק"צ צירוף. כתיב' ונחשו"י
 לעצמו; דנ"ל לעצמות(?);
 ה' שלשה. כתיב'
 ונחשו"י שלשה. לר"ג.
 כתיב' הרגל. בטלה
 הימנו גזרת. כד"ל ונחשו"י
 ממונ. וכן נס' ונחשו"י
 נחשו"י (וס' בשל) וז"ל
 כתיב' (וס' בשל). גזירות)
 וכן נס' ונחשו"י בטלה.
 כתיב' שמה ימים. ;
 דנ"ל שמונת ימים קודם
 לרגל. וכן הוא כתיב'
 ונחשו"י (וכס' בשל)
 וז"ל בשל גם נחשו"י.
 גזירת. כתיב' השבת.
 שבת. כתיב' השבת.
 רגלים. מפסיקין ואינו
 עולין. כתיב' הרגלים;
 כתיב' ודבילום. ; נחשו"י
 נטעות. עו"ל ו' אין
 מפסיקין

תוספת חדשים

וק' עדיין יש' לחוש שחטמ'
 קצת חלשה שניינ'ס ולא
 עיקר העלוא' כמו גני
 מהנה וז"ל דהא הנונתו
 כנדר' דאח' אינו ממחין מלוח
 לגל' מוש' חטמ' וז'
 הרי זה יתור' חטמ' גני
 מהנה דכסיף' למקל' מהנה
 למטר' שאלו ממחין וזהו'
 וז' כספ' דנ"ב ע"ש (דף
 ע"ה) פירוש' רש"י דהת'
 כס' ר"ח. (ממוהק"ט
 ז"ל) :

כתב הר"ב ספר תורה שנהג גדול בו' וזע"ג לרד"ק לרז"ס. יש
 לפרש צ"כ לרז"ס לו רז"ס. אבל לא עשוי. הא אם לרד"ק
 לקרות בו מניחין אוחו. וכדעת א"ח שכתב צ"כ. אבל המגיד
 כתב דבס"ח אין להגיה. ללא התירו אלא הפלין. שאפשר
 לכונן בולן במועד משא"כ ס"ח.
 שא"ל לעשותה כולה צה"ה. גס ח"ה
 כתב בשם א"ז פ' כשמוציאין בעזרה
 לקרות בו ואפי' לגודך רז"ס. ונ'
 הספר עזרה בחלף. ופי' רש"י ס"ח
 של עזרה: ושווה על ירכו. אבל
 בחפולין א"ל על ידי שני: שלרד"ק
 כתיבה תמה. תוספת. ומ"ש הר"ב
 והלכה בו' בין באופן. פירש' שכולה
 בחוט. כדי שיוכל לשורו יפה :
 הקובר. את מתו. להני קקט

קוצר דלכות מתחלת משעת סחימת הגולל. כדחמר בגמ'. תוספת:
 שלשה ימים קודם לרגל. כך הוא עיקר אלוה למה מילי
 לחמינין בגמ' ג' ימים לכזי. תוס'. ועיין בטור י"ד ס' סל"ג :
 גזירת שבעה. אם מוכחו אקרא דכתיב (עמוס ח') והפכתי
 חגיכס לאלל. מה חג שבעה. אף אלוה שבעה. גמ' דף
 כ'. ודיניהן פ' הר"ב במשנה דלקמן: שמונה בטלה הימנו
 גזירת ל'. כתב הר"ב הואיל וכנס אחד מימי הגלות בו'.
 וטעמא דכני בחל יומא גבי שלשים וגבי ז' בעינין ג'. משום
 דדין כל שלשים שוה משא"כ בשבעה. הר"ן. ועיין במשנה ו' :
 גזירת שלשים. יליף פרע פרע מניזר. כתיב הכא (ויקרא י')
 ראשיכס אל תפרעו. דשמע מינה שאר אכל חיוב לפרעו:
 וכתיב התס (במדבר ז') גדל פרע שער ראשו. מה להלן ל' אף
 כאן ל'. גמ' דף י"ט. והרמב"ם בפ"ו מה' אבל כתב מדכתיב
 (דנ"ס כ"א) ובכחה את אביה ואת אמה ירח ימים. מכלל שהאל
 מטעור כל שלשים יום. ודיניהן פ' הר"ב במשנה דלקמן: מפני
 שאמרו שבת עולה בו'. כלומר וז"ל מה טעם לא אמרו חכמים
 הקובר מתו קודם שבת בטלה ממנו גזירת שבעה. מפני שאמרו
 אלוה נוהג בשבת וכו'. כ"כ הר"ן. וטור י"ד סימן ת' כתב לפי שא"ל לכצפת הימים בלא שבת. ואם היה מפסיק. א"כ
 לא יהיה לעולם שבעה ימים. ועולה שהרי קלת דיני אלוה טהנת זו וכתיב בית יוסף שק בירושלמי: ו' עזרת כשבת.
 וכ"ש ר"ה ו"ה. הוס'. וכתיב הר"ן דטעמא דר"א דס"ל דטעמא דרגלים מפסיקין. שהרי דינן היה לעלות כשבת. אלא שאם
 אחה אומר יעלו למנין ז' הרי הפסיקו הכל. דז' ימים ניגהו. וכן עלתה בזמן כזה"מ קיים שהיה לו תשלומין כל שבעה.
 וטעמא דכני בחל יומא גבי שלשים וגבי ז' בעינין ג'. משום
 דדין כל שלשים שוה משא"כ בשבעה. הר"ן. ועיין במשנה ו' :
 גזירת שלשים. יליף פרע פרע מניזר. כתיב הכא (ויקרא י')
 ראשיכס אל תפרעו. דשמע מינה שאר אכל חיוב לפרעו:
 וכתיב התס (במדבר ז') גדל פרע שער ראשו. מה להלן ל' אף
 כאן ל'. גמ' דף י"ט. והרמב"ם בפ"ו מה' אבל כתב מדכתיב
 (דנ"ס כ"א) ובכחה את אביה ואת אמה ירח ימים. מכלל שהאל
 מטעור כל שלשים יום. ודיניהן פ' הר"ב במשנה דלקמן: מפני
 שאמרו שבת עולה בו'. כלומר וז"ל מה טעם לא אמרו חכמים
 הקובר מתו קודם שבת בטלה ממנו גזירת שבעה. מפני שאמרו
 אלוה נוהג בשבת וכו'. כ"כ הר"ן. וטור י"ד סימן ת' כתב לפי שא"ל לכצפת הימים בלא שבת. ואם היה מפסיק. א"כ
 לא יהיה לעולם שבעה ימים. ועולה שהרי קלת דיני אלוה טהנת זו וכתיב בית יוסף שק בירושלמי: ו' עזרת כשבת.
 וכ"ש ר"ה ו"ה. הוס'. וכתיב הר"ן דטעמא דר"א דס"ל דטעמא דרגלים מפסיקין. שהרי דינן היה לעלות כשבת. אלא שאם
 אחה אומר יעלו למנין ז' הרי הפסיקו הכל. דז' ימים ניגהו. וכן עלתה בזמן כזה"מ קיים שהיה לו תשלומין כל שבעה.

שכ"ג קורא בו צ"ה. וזע"ג לרד"ק לרז"ס: לעצמו. לקיים המצוה
 אבל לא למכור. או להשכיר: ושווה על ירכו תבלת. שותן
 החוט על ירכו ומשפך צידו. והוא נמוח מאליו. אבל לא צידו
 בין אכצפתו. ולא בפלך כדרך שהוא עושה בחול. והלכה טווה
 אדם תכלת לצדו בין בפלך. בין
 באבן; ד' הקובר את מתו. שמה לו
 מת קודם הרגל. והנה אלוה קודם
 הרגל שלשה ימים: בטלה ממנו
 גזירת שבעה. אבל לא בטלה הימנו
 גזרת שלשים דהיינו איכור הספורה.
 ומנה אחר הרגל שלשים יום עם ה'
 שבעה כבר מן השלשים. ופסק הלכה
 שהקובר את מתו אפילו שעה אחת
 קודם הרגל בטלה ממנו גזרת
 שבעה: שמונה. ימים קודם הרגל
 הואיל וכנס אחד מימי הגלות קודם לרגל אחי רגל
 ומצטל את השאר לגמרי: שבת עולה. שבת שבימי
 אכלו עולה למנין ז': ואינה מפסקת. שאינה מצטלת
 את השאר. אלא יושב ומתאבל אחר שבת: הרגלים מפסיקין
 ואינם עולים. אם נהג אלוה קודם הרגל. הרגל מפסיק ומצטל
 גזרת ל'. ואם לא נהג אלוה קודם הרגל. אלא הסחיל אלוה
 ברגל. אין ימי הרגל עולים למנין ז' אבל עולין למנין ל'. וטעמא
 דשבת עולה לחשבון שבעה ימי אלוה משום דדברים שצנענה
 טהג בה. כגון תשמיש המטה ופריעת הראש שאכור בגלוי
 הראש. ורחיזה בחמין. שהאל אכור בהן בשבת. אבל הרגל
 אין שום דין מדיני אלוה נוהג בו. לפיכך מפסיק לגמרי. ואם
 לא הל אלוה כלל קודם הרגל כגון שנקבר המת בחוף הרגל
 אינו עולה למנין שבעה ומחחיל למנות שבעה אחר הרגל:
 ו' משחרב בית המקדש. דאין לעזרת תשלומין כל שבעה
 לקרבן. בטלה ליה תורת הרגל. והיו כשבת שאינה מפסקת.
 אבל

שבת עולה. שבת שבימי
 אכלו עולה למנין ז': ואינה מפסקת. שאינה מצטלת
 את השאר. אלא יושב ומתאבל אחר שבת: הרגלים מפסיקין
 ואינם עולים. אם נהג אלוה קודם הרגל. הרגל מפסיק ומצטל
 גזרת ל'. ואם לא נהג אלוה קודם הרגל. אלא הסחיל אלוה
 ברגל. אין ימי הרגל עולים למנין ז' אבל עולין למנין ל'. וטעמא
 דשבת עולה לחשבון שבעה ימי אלוה משום דדברים שצנענה
 טהג בה. כגון תשמיש המטה ופריעת הראש שאכור בגלוי
 הראש. ורחיזה בחמין. שהאל אכור בהן בשבת. אבל הרגל
 אין שום דין מדיני אלוה נוהג בו. לפיכך מפסיק לגמרי. ואם
 לא הל אלוה כלל קודם הרגל כגון שנקבר המת בחוף הרגל
 אינו עולה למנין שבעה ומחחיל למנות שבעה אחר הרגל:
 ו' משחרב בית המקדש. דאין לעזרת תשלומין כל שבעה
 לקרבן. בטלה ליה תורת הרגל. והיו כשבת שאינה מפסקת.
 אבל

לקוביים

ד' הר"ב ד"ה בטלה
 וז' ופסק וכו' לנארה
 קיה דלמס לא פ"י גם
 בשפס' דמנה עולה גזרת
 ל' שאן קן הלכה אלא דיוס
 ז' עולה לכאן ולכאן כמו
 שסקסו כל ספ' ואיז' ז'ל
 גופיה פ"י כן כמס' דלקמן
 מיחו ל"ק שדעתו כותב
 רש"י ז"ל דפי' דמה שמכר
 כדנ"ה המנה שלשה ימים
 ללא דוקא דר"ה שעה א'
 ע"ש כמ"י למתי' ולכן בא'
 לפרט שלא חטמה כדנ"י
 הנהג' דלעשות מני ספ'
 ההלכה שאפ"י שעה א' ספ'
 מפסיק בכך סופה דדוקא
 נקט שמה דכתיב ס"ל לתת
 דהתי' דלא אחרי' שבעה
 עולה לכאן ולכאן אלא דהנהג'
 שחל פליג עליה כדתי' א'
 ואיפסיק

יבין

שקרא בו הכה"ג ציו"כ, דעכ"פ מדל"ל לו במועד אכור. וי"ל ספר
 עזרה, ור"ל אותה ס"ה שעזרה כחה, וממנו מניחין כל ס"ה.
 ואז"ל דהמשה ספר שאינו מונה עובר בלא דקבלה דאל חטטין
 באהלך עולה, אפ"ה יש כח ביד חכמים לעקור אפילו מצוה דאורייתא
 בשב' וא"ה, מ"כ מ"ה טקבלה [כינמות ד' ב' ז' ופי' כתובות ד"ה ב']:
 [אב"י ע"י מש"כ על דברי רבין אלו בןגנטרס במסנת דהובב]:
 לו) אפילו א"ל להן במועד: (ז') ולא על פלך בגלגל, דאווסא עובה.
 והכי קי"ל [שם]: (ח) וקי"ל דבשעה א' קודם הרגל בכרי שחלף
 מנעלו, סני, ונחבטל ממנו גזירת שבעה. והשעה הויה נחשבה
 כז' ימים במספר ימי השלשים. ובקבר מתו שעה א' קודם טוטה.
 השעה וז' ימי טוכות נחשבים ל"ד ימים. ושמיני עלתה נמי נחשב
 לז"י. הרי כ"א ימים, ויום שמתה תורה, הרי כ"ב יום, לכן א"ל
 להשלים אחר יו"ט למנין ל' רק עוד חי ימים [י"ד ש"ט ס"ה].
 ובקבר א' מקרוביו צימי טוכות, חשבין יום שמיני עלתה רק
 כיום אחד למנין ל', אבל חיוב אחר יו"ט שבעה, ויום שמתה
 תורה מנהג ב"כ ליום הראשון של מניין השבעה מדתיה יו"ט של
 גלוה [ש"ך ע"ס ח"ב וס"ג]. וכל זה בשאר קרובים, אבל באביו ואמו
 רק גזירת ז' מתבטלה ע"י שעה א' שקודם הרגל, אבל לא גזירת ל':

תפארת ישראל

יבין

לש) [אב"י דהיינו איכור ניהון והספורה, ועי' הג"כ לעמן
 רחיה]: (ב) למנין ז', מדנהג בה דברים שצנענה, כל שאינו
 מתפרסם על ידיהן שהוא אכל, כחשמיש, רחילה, וה"ה [ח]:
 מא) שאינו מפסיק האלוה לגמרי, מדחין בו שמה; (ב) שהם
 נהג קלת אלוה מקודם, ואפילו רק חלינת מנעלים, הנבטלו
 השבעה. ואפילו שבע שבת ערב הרגל שמוטה קרובה [שמועס
 קרובה שינו תוך ל' ימים הקמרה, ואפילו ציוס ל' פנאו [נקס"כ ת"ב],
 בטלו הו', מדנהג בו דברים שצנענה. וה"ה כשחל ז' שלו בציו"ט,
 נחבטל גזירת ל', ומסחפס רוחין ומכנס סמוך לערב. ובערב פסח
 דאכור לגלג אחר חלות, יגלה קודם חלית ובחל ז' שבת ערב יו"ט,
 מותר לגלג בחוה"מ או אחר יו"ט. אבל בחל ז' שלו בציו"ט, שהיו
 יכול לגלג קודם יו"ט, אם לא יגלה אז אכור לגלג בחוה"מ. וה"ה
 בחל ח' שלו בשבת עיו"ט, יגלה צע"ס או לאחר יו"ט, אבל בחוה"מ
 אכור [ש"ט]: (ג) דבקברו ברגל, או שמע שמוטה קרובה ברגל,
 או שלא היה שבוה לחתן מנעלו קודם הרגל, או אין הרגל עולה
 למנין ז' אבל נחשבים למנין ל'. אבל יו"ט אחרון עולה למנין ז'
 [שם]. מיהו בשמט שמוטה קרובה בשבת או ציו"ט, ולערב נעשה
 דחוקה, נחבטל האלוה [ס"ג]: (ד) דבזמן המקדש היה יכול להציא
 קרבן

ר"ע אומר. מ"ה שם פר"ט
 שם פני' ה' והבסיס אמרתי
 כ"י מ"ה שם פ"ט שם
 ספ"י מ' ז' מ"ן קרעין
 כ"י פ"ג י"ב ויבטלו מ"ק פ"ג
 כ"י מ"ה פ"ג ספ"ג י"ב ספ"ג
 וי"א ספ"ג ספ"ג י"ב ספ"ג
 ע"ן דב"ק ג' ובל"ג פ"ג כ"י
 א"ח ס"ג ספ"ג י"ב פ"ג
 וספ"ג י"ב פ"ג י"ב פ"ג
 ולא הולצין. ספ"ג פ"ג
 ספ"ג י"ב פ"ג י"ב פ"ג
 ספ"ג י"ב פ"ג י"ב פ"ג
 ואין מברין ט'
 ואין מברין ט'
 ספ"ג י"ב פ"ג י"ב פ"ג
 ט'
 ט'

שני נוסחאות
 ו רבן גמליאל. ב"ז
 ורבן גמליאל. א"א
 כ"י ר"ה. כ"י וד"ג
 ובמסב"ד. ה"ח: ז' ו"א
 חולצין ואין. כ"י וב"ק
 ובמסב"ד. ו"א
 ו"א כ"י וב"ק
 ו"א כ"י וב"ק
 ואין חולצין ואין ו"א
 כ"י.

תוספת הדינים
 ז' בהרע"ב ד"ה ו"א
 מ"ן סעודה לראשון
 שאל אסור לחלוטו שאלו
 ע"כ מדאמר רמב"ם
 ליתקאל ולהם אשכ"ח לא
 תהא מכלל דשאר אכלים
 אכלין להם אחרים (גמרא)
 ד' כ"י.

ראשון דציון
 ו מ"ה ד"ה וחב"א לא
 כ"י שאל' ורמ"ה וסכ"ה כ"י
 ע"ן יס"מ.

לקוים
 וחספ"ק ב"ס הלכה כ"כ
 שאל ובר"ב לא מיהא לומר
 כל הלוקי דינים אלא מה
 שצ"ד לפרוש דהבית
 ט"ו רמ"ה לומר ז' ז'
 שכתב על דברי ר"י כ"ל
 ו"ל וי"א דלא כתב כ"י
 כן אלא איוב הלמד טעם
 דהא חתיק לק"י כ"י
 דהא דין ס"ל דזוק"ג
 י"א א"ה דהא ק"ל כ"י
 דאמר אשילו ש"ה א"ח
 ע"כ ואגב ריבויא לא מ"ן
 לקמן בדברי ר"י ד' כ'
 דפי' א"ה דאמר רבא הלכה
 כמא דין דלמר שלש
 דעבאל רמ"ה כ"י וי"א
 ר"ח א"ח המילה דר"י
 ז' כ"י שם מה ופי' ה"ה
 דין ק"י ש"ה דר"י ע"כ
 ונ"ה דמ"ה שכת"ה לר"י
 לר"י כן כמ"ה דמ"ה וס"ל
 לאו דוק"ג כ"י כ"י
 מ"ן כ"י שכת"ה כ"י
 שם א"ה דר"י וי"א וי"א
 א"י ו"א ו"א ו"א
 א"י ו"א ו"א ו"א
 הלכה כ"י מ"ה ו"א
 ח"כ מ"י ומ"ה וי"א
 ל"ה לר"י ז' ז'
 מ"ה כ"י דלא חת"ה
 ל"י (ש"ל):

וכיון שלא היו יכולין לומר אמרו מפסיקין ועשו דין שלשים
 דין שבעה. אבל כשחזר בה"מ כו': רבן גמליאל אומר ר"ה
 ויה"כ כרגלים. מפני שהקשו כל המועדות זה לזה. דכתיב
 (ויקרא כ"ג) אלה מועדי ה'. ב"ב בשם הרמב"ן. וכחוהו הו'. וכ"כ
 עלתה לאחר החורבן. ולישאל לא אחי
 שפיר דה"ל למתני רבן גמליאל אומר
 אף ר"ה ויה"כ כו': וחכמים
 אומרים לא כדברי זה וכו'. ולא שייך
 למימר הייט ת"ק דיתא כולאו אלו
 לפרש מלחא דת"ק. חוס' ומ"ה הר"ב
 ואם מה ז' ימים קודם אחד מימים
 טובים אלו וכו' כ"כ שאל דפליג

אמתנין דלעיל דתני ח' ימים. ופעמו דסבר מקל"ה היום ככולו.
 ושיעי טולה לו לכאן ולכאן. ומ"ה ושמיני עלתה הוא רגל בפני
 עלמו כו'. וכן יום אחד לפני שבועות. וכן יום א' לפני ר"ה וכן יום אחד
 לפני יו"ה. כ"כ הרמב"ם בפירושו א"ע"ש שכתבו בפ"ה מה' אבל
 לא פסק ק' בר"ה ויה"כ אבל חלקו עליו כל הבאים אחריו.
 ודין הנהוגים בגזירת שבעה שכתב הר"ב אסור ברחי"ה כיבוס
 וסיכה. בגמרא. שנאמר (שמואל ב' י"ד) התאבלי נח ולבשו בגדי
 אבל. ואל חסוכי שמן. ורחי"ה בכלל סיכה. שהרחי"ה קודמת
 לסיכה. שנאמר (רוח ג') ורחל"ה וסכת. ודיני רחי"ה בסוף פ"ק
 דהענינים. בגמ'. ובגמ' הסתלק שהרי גאמר ליתחוקאל (יחוקאל
 כ"ד) ונעליך תשים ברגליך מכלל שכל העם אסורים. ובתשמיש
 המטה שנאמר (שמואל ב' י"ב) וינחם דוד את בת שבע אשתו
 ויצא אליה וישכב עמה מכלל שהיה אסור מקודם. ובתשיית
 מלחכה. שנאמר (עמוס ה') והפכתי חניכים לאבל מה חג אסור
 בעשיית מלחכה אף אבל אסור בעשיית מלחכה. ובשחי"ה שלום
 שנאמר ליתחוקאל (ס"ג) וינחם דוד את בת שבע אשתו
 שהיה גאמר ליתחוקאל (ס"ג) לא תענה על שפס מכלל שאר
 אכלים חייבים בעשיית ראש. ובתשיית המטה שנא' (שמואל ב' י'
 י"ג) ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה. ונעילת לפרטים
 כו' נראה שהוא בכלל גילוח. ואסור לקרות בתורה שהרי גאמר
 ליתחוקאל האנק דוס. ומסתבר למדרש האנק דוס דלנהוג וס
 בשאר אכלים. כיון שהוא ענין שחי"ה ודמיומה. ומ"ה הר"ב
 ולא ישלול. ענין השלל פ"ה בערוך שהוא כמו מכליב. דמשנה
 ח' פ"ק. ו"ל שהוא מל' שלל וצ"ה. שכן השלל אחת הנה ואל'
 הנה. ואינו מונח ולבור. ודין קריעה במשנה דלקמן: ז' אין
 קורעין ט'. דין הקריעה מדכתיב (ויקרא ה) ובגדיכם לא תפרומו.
 ה'

אלא מעומד: ולא חולצים במועד. חלי"ה כה"ק שרועותיהן
 לאכול משלו ורגלים להבזותו ברחובה של עיר. ובמועד אין
 זקופות. ואפי' כהן ביהו אין מברין אחרו על מכות כפופות
 שרגלין

אבל בזמן המקדש שמי שלא חג ביום ראשון של עזרת היה
 חוגג והולך כל שבעה כחג המזות. היה עזרת כחג המזות אף
 לענין אכלות. ומסקנא דמלחא לענין פסק ההלכה. דעזרת
 בזמן הזה כרגלים. ור"ה ויה"כ כרגלים. ומי שמת לו מח קודם
 אחד מאלו אשילו שעה אחת. בשלה
 ממת גזירת שבעה. ואם מת שבעה
 ימים קודם אחד מימים טובים אלו
 בטלה ממת גזרת ל'. ומי שמת לו
 מח שעה אחת קודם חג הסוכות
 בטלה ממת גזירת ז' כדאמרן. וז' ימי
 הרגל עולין למנין ל' ואע"ג דהקן
 רגלים מפסיקין ואין עולין. אין
 עולין למנין ז' אבל עולין למנין ל'. הרי י"ד יום. ושמיני עזרת הוא
 רגל בפני עצמו. ונחשב כאלו הוא ז' ימים. הרי כ"א יום. מונה עוד
 ט' ימים עד ל' ודיו. וגזירת שבעה דאמרן הוא שאל כל שבעה
 הימים אסור ברחי"ה בחמין אפי' מקל"ה גופו. ובלו"ג כל גופו. ואסור
 בכבוס בגדי ובוסיכה. ובגמ' הסתלק. ובתשמיש המטה. ובתשיית
 מלחכה. ובשחי"ה שלום. וחייב בעשיית הראש. ובתשיית המטה
 שתיינה כל המעות שבידו כפופות ע"ג קרקע. וישן בהם.
 ולא על מטה זקופה. ואסור ליטול לפניו ככלי. ולא שער שפמו
 ואשילו מעכב עליו את האשילה. ואסור לקרות בתורה. בין
 בתורה שכתב בין בתורה שבעל פה. ולא ישלול הקרע שעליו.
 וגזירת שלשים היא שמשבעה ועד השלום ל' אסור ללבוש בגד
 חדש. או בגד לכן מגוהן. ואסור בתפורת. ובסעודה הרשות.
 וללכה בסעודה עם חבריו. ולישא אשה אחרת אם יש לו אשה
 ובנים. ולא יאחה הקרע שעליו: ז' אין קורעין. במועד אלא
 קרוביו של מת. לאמו ולאביו. ולבנו ולבתו. ולאחיו ולאחותו.
 ולאשתו. אלו שבעה מימים שחייב להתאבל עליהם. ועל שאר
 קרובים שאינם חייב להתאבל עליהם אין קורעין עליהם במועד.
 ולא אמרן אלא שאינו חכם. או אדם כשר ובעל מעשים. אבל
 חכם שמת הכל קרוביו. והכל קורעין עליו אפי' במועד. וכן
 על אדם המוחזק בכשרות וחסידות. וכל העומד בשעת ילידת
 נשמה על כל אדם מישראל. חייב לקרוע ואפי' במועד. וקריעה
 ע"ק אביו ועל אמו היא בכל בגדיו עד שמגלה את לבו. וקורע בידו
 ומבדיל שפת הבגד העליונה וקורע מבחוץ. שאינם מכניס ידו
 תחת בגדיו כשהוא קורע. ושולל לאחר ל' יום. ואינו מאחה
 לעולם. וכן על רב שנלמדו תורה. אבל על כל שאר קרוביו
 קורע טפח מן הבגד העליון לבד. וקורע ככלי אם יר"ה. ואל'
 להבדיל השפה. ויש לו להכניס ידו תחת בגדיו כשהוא קורע.
 ושולל לאחר שבעה. ומאחה לאחר שלשים. ואין קריעה
 וכתפייה מגולות: ולא מברין. סעודה ראשונה שאל אסור
 מברין אלא קרוביו בחוך ביתו: ואין מברין אלא על שעות

יבין

תפארת ישראל

יבין

קרנן ראייה ומצינו עד ז' ימים אחר עזרת, להכי אז דינו כרגל:
 מה) וכ"כ ר"ה ויה"כ שאין מפסיקין האשילות ולא יבטלוהו: (מו) וכ"כ
 עלתה בזה"ל: (מו) וקו"ל דט"ן כרגלים ומבטלין הו', כשהלך מנעליו
 מקודם, ומבטלין ה"ל כשכלו ז' שלו מקודם [שס]: (מו) במועד:
 (מט) שנהגו להוציא זרוע ימין דרך הקריעה כשהולך ללוות המה [ק'
 כ' הרי"ף [מ"ק ר"ע א'] ולש"ה ספ"ק דכ"ה, ר"ל שקורע עד שגראה כהק'
 דרך הקרע. ולפרושה מולא ורועו פרום דרך בית האור, והט"ו קשה
 עליו. ואמ"כ רבינו אשתמיטת' שמדבריו ממש כ' ה"רן [ה"ל]. ושכחו לא
 נהגו כן [ש"ס]: (נ) האכל אסור לאכול סעודה ראשונה משלו [ולרמב"ם
 וה"ס]. כל יום ראשון אסור לאכול משלו. מיהו ברה"ה להשתנות כל
 וס ראשון, או בלא שלחו לו שכמו. מותר לאכול משלו [ש"ס] ש"מ.

יהו טהגין שקרוביו ואוהביו של האכל אוכלים ביחד ע"ה האכל סעודה
 ההבדלה. וקאמר הכא דבמועד אין אוהביו אוכלים עמו הסעודה
 ההבדלה [ב"ן וי"ד מ"ה]. מיהו בשבת ויו"ט אין מברין כלל [ש"ס]:
 (נא) דהייט אביו ואמו, אחיו ואחותו ואפי' רק מאמה, ואפי' נשואה,
 בנו ובתו, ואשתו, שחייב להתאבל עליהן [ש"ס] להן לבדו מברין
 ולא לשאר קרוביו שהיו טהגין להבדות גם להן. וקו"ל דבין ציוס
 השמועה או הקבורה אין קורע בזה"מ, רק על א"ה. ועל השאר
 קורע לאחר יו"ט. מיהו בשמע שמיעה קרובה במועד ואחר הרגל
 תהיה רחוקה, קורע בזה"מ על כולן. אבל בשמע שמיעה רחוקה
 בזה"מ, פטור מלקרוע עליה בשאר קרובים, ובזו"ה לא יקרע עד
 אחר המועד [רע"ז ש"ס]: (ג) לקרובים הכ"ל:

הלבנת אלו מנלהין פרק מועד קטן גבירתא צמ

כללא הפרק נ' מא' ב'. מצווה לגלות בקרב יום טוב ואסור לגלות בחמה
[שלא יכנס למועד מנוול], ואפילו לא נלח קודם יום טוב
ואילו מנלהין אפילו על ידי ישראל בשחיט מניחין לו לגלות כמק"ם היה בעצמו וכן
האסורים ואפילו בחיוב הכושר ביד ישראל שהיו מניחין לו לגלות כמק"ם היה בעצמו וכן
המנוחה [למטובם ובי' בהתירו לו ברנל, ולב' בשם הר"ש והטור דוקא בהתירו
לו קודם הרגל ולא שלמו לו ימי נדוי דאין נדוי שלשנו פחות מז' ימים] עד להרגל משא"כ
בלא אישור מיהו עד הרגל דאסור]. או מי שנודר שלא לגלות ושאל על נדויו
ברנל, וכן האב סמדה' בחמה' או בעי'ט ולא היה שהות ביום לגלות [כאם לא היה
בערב י"ם כמקום ישוב ואפילו היה ב' או ג' ימים קודם יום טוב בישוב ובעי"ם
שלא במקום ישוב] ודוקא מדהי' דמפרסמא, לא בדרך אחר, והוא שלא יצא
מאי' לח' רק להרויח או לראות פני חבריו, כל אלו מנלהין כשלא היה להם פני
לגלות קודם מועד, הרי קמי' שנודר הדמור לגלות אף על פי שיכול להתירו דלא מקרי
פושע שהיה פדתי לקיים נדויו [ובן כנוי ומצורע שהגיע וכן הלכותו במועד א"כ
קודם יום טוב אף על פי שהיה להם פנאי שלא ישאו קרבנותיהן וכל היוצא
מטומאתו להתיירו מותר לגלות במועד]. קמן דלא שייך ביה שעטא שלא יכלו למועד
כשהוא מנוול דלא א"כ מוצא הוא אפילו נולד קודם יום טוב מותר לגלות ולע"כ
דוקא אם יש לו שער רב ומצער] ואפילו בפרהסיא [ובגורא בגדול למג'א אפשר דאסור
בפרהסיא]. ואבל שהל שביעי שלו בשבת ע"כ מותר לגלות בחמה', מי שהמיר רתו
וזוהי כתובה [דאין מצטרפין לכל דבר שבקדושה על שיש קדושה וכן הלכותו במועד א"כ
וכל אדם מותר לישל שלחן הכער או במספרים ואפילו אינו מעבד האכילה ואפילו
בפרהסיא ומותר לח"ף ולמרוק ראש כמועד אף על פי שמסיר שער ואין בזה
משום נילוח, וכ"כ דמותר לגלות השער דלצורך המכה, ואסור לכנס רק הבא במדהי'
והיוצא מבית השביע או מבית האסורין ומנוחה שהתירו לו הכמים ברנל ומי
שנדר שלא לבכס ונשאל ברנל, ומפסחת היום, שאפילו כבכס קודם הרגל חזר
ובתלכבים [ואפילו יש לו הרבה שמתלכבים תיכף רק כאם נהוגים שום לחללים
רק משבת לשבת דאז אסור לבכסן נשדי להם בככסיה מעי"ם] ומפסחת הספרים
[המנחמים] ומפסחת הסגן ונגדי קמנים ובעלת הבתים שנוצא במועד ומי שאין לו
אלא חילוק אחד לדיון אפילו אין בו אינורו דמכוח עליו [עי' גמרא ר"ל, ורש"י
שם] וכולם מככסין כדרכן במיני ברויח בפרהסיא על גבי הגנה או שלא על גבי נחר
בצנעה ולא יכבשו את רגליהם ויורו ויחזקו ויחזקו ויחזקו ויחזקו ויחזקו ויחזקו ויחזקו
ומשמינו ומוציאין רעי מותר לכבס אפילו ד' ות' בפעם אחד יבי צריך להרבה
מהם כל רגע, וכלי פשתן אף על גב דמינא מותר לכבס בין דהגו אימור אסור
לחתיר בפניהם, וחזבים וחזבות והנרות והיולדות וכל העולים מטומאה לפתחה בתוך
המועד מותרים לכבס; מ"ג, ד' אסור לכתוב בחמה' ואפילו להגיע אותה אחר
כשר אל אס' כן אין להם ס'ת כשר לקרות בעבור וכן בכפרי מקרא וגמרא שצריך
לקרות בהן במועד [ולרש"י דוקא במינה מהדך השכל איהו מעות ואפשר שישכח
אחר יום טוב העיון הזה ולא ירנש בשעות והיה דבר האסור בהם במניח מספר
מנהוין ויעשה רושם במקום מעות, ולי צ"ע דהרי בהגהת מסרי מקרא אין מקום לכבס
אלא כפי הקבלה ולמה מותר להגיע בחמה', ודוחק לומר דמרי מקרא, היינו ספרי
דרוש על המקרא, א"כ ר"ת זה דבר אבוד דישכח לתקנו אחר יום ול"ד להתנה
ס'ת מדריכר כדי בהו ע"כ על ידי שקורא בזה כל שבחיה [השנה] ואפילו לכתוב
ס'ת כולה על ידי סומרים הרבה באין להם ס'ת כלל דהי צורך המועד לציבור שרי
וכן שאר משהם ללמוד בהם; וכל מה שמוזר לכתוב מותר לעשות קולמס דיו, ו
קולמס סתם מסתפק בשכונ'ג והכוון האותיות ומשמש שרישומה ניכר להעביר עליה
ובשמוס שרי; ולתפור ויריעת ס'ת בעמוד דוקא על ידי מי שאין לו מה ויכל שרי;
כותב אדם תפילין ומזוזה לעצמו ושוח על ירכו אפילו בלא שינוי [לא בולגל דאושא
לשמות י"ם מותר, ושמרי ככירה או דאיתות שרישומה ניכר להעביר ויחד בדיוח
המעות כבר [ויש לחוש ששא ימותו העדים] ואם כתבן להניחן במועד בכל ענין
מה ויכל מותר, ושמרי ככירה או דאיתות שרישומה ניכר להעביר ויחד בדיוח
המעות כבר [ויש לחוש ששא ימותו העדים] ואם כתבן להניחן במועד בכל ענין
מה ויכל מותר, ושמרי ככירה או דאיתות שרישומה ניכר להעביר ויחד בדיוח
המעות כבר [ויש לחוש ששא ימותו העדים] ואם כתבן להניחן במועד בכל ענין

כותב בלל]; מי ששלחו לשאל ממנו שאלה אם אין השליח רוצה להתעב עו' חדר
המועד מותר לכתבה וכן להעתיקה שלא ישכחה, ובן בלמד מעצמו דבר חידוש
מותר לכתובה כראש' זכ"ה שכתבו חיבורם בחמה' [ולרש"י ומג"א יכתוב דרך
שכיר]; וכן בשמע דבר חידוש מותר לכתבו שלא ישכח, וה"ה בראה ספר מוריש
להעתיקה בלא ימצא לאחר המועד [וחשבון החקוזה אומר המג"א וכן לתקן קונטרס
לכתובה אחר המועד אסור]; והניו דיני מנינות ונפשות ומשמתין ומכין לפי שלא קבל
דיו שינוי אסור. מ"ה, ו'. הקובר מתו שעה אחת קודם הרגל כברי שחלוץ מנעילו
נתבטל ממנו גורת שבעה, ומהו גורת שבעה, [עי' קופת הרובלים ריש כללי
שמחות], והשעה היא נחשבת כו' ימים במספר ימי השלשים, ובקבר מתו שעה א'
קודם סכות השעה וו' ימי מוכה נחשבים ל"ד ימים ושמיני עצרת נמי נחשב לו ימים
הרי כ"א ימים ויום שמחת תורה כ"ב וא"צ להרשים אחר י"ם למנין ל' עד עור ח'
ימים, ובקבר כימי הסוכות השביעין יום שמיני עצרת כיום אחד למנין ל', אבל חייב
אחר יום טוב בשבעה דהיינו רק ששה שיום שמחת תורה [ויום ח' דפסח] נמנה ג"כ
לו' ונלשכחלת ז' למיתת המת אף על פי שערין לא כלו ל' ימי האכולות מלאכתו
נעשתו על ידי אחרים ככתבים ועברין ועשין לו בצנעה בתוך ביתו ואין רבים
מתעסקים בו לנחמו רק מקרין אותו וכל זה בשאר קרובים, הא כאביו ואמו רק
גורת ז' מתבטלת ע"י שעה אחת דקודם הרגל, לא גורת ל'. ובקבר מתו ל' ימים
קודם הרגל ונהג בהם גורת שבעה הרגל במסל גור' לו' יו' קופת הרובלים ואפילו
חל שביעי בעי"ם, ומותר לכבס ולרחוץ ולספר בעי"ם סמוך לחשיכה, ובקבר
סח ערף שישלח קודם הצות אחרים אסורין לגלות אחר הצות, וכן בחל ח' שלו כשבת
עי"ם מותר לכבס ולרחוץ ולספר בעי"ם, ובלא נלח בעי"ם מותר לגלות אחר ריש דכבר
נתבטל ממנו גורת ל', אבל לא בחמה', ובחל אחר סמי אבילות תין מתו בעי"ם
אפשר קודם י"ם מותר לגלות אפילו בחמה', ובחל אחר סמי אבילות תין מתו בעי"ם
אף על פי דאסור לספר מכתב מותר לכבס דבולה ממנו גורת ז' וסוכ ליהוד עד
אחר הצות ולא ילכשו ער הלילה, ולרחוץ אסור דאפשר משחשיכה, והמנהג לרחוץ
אחר תפלת המנוחה סמוך להשיכה והיינו משום כבוד הרגל, והלכך היבא דליכא
כבוד רגל אסור ונ"מ דלאחר הרגל אסור ברחיצה וכביסה עד ל' לפי מ"ש הרמ"א ב"ד
שפ"א דהנה אידווא לאסור כל רחיצה כל ל' יום ואפילו לחוף ראש [ועי' א"ח
תקמ"ח ס"ח וס"ז]. ובשמע בשבת עי"ם שמועה קרובה [היינו תוך ל' מיום הקבורה
ואפילו ביום ל' עצמו בפסול הו' מדנה הו' דברים שבצנעה, והכלל דרגלים וכל
הרגלים גם ר"ה ויה"כ שיום מסטיקן בנה קצת אבילות מקודם, ואפילו על תפילת
מנעלים כלעיל ואין עולין, בקברו ברנל. שמע שמועה קרובה ברנל או שלא היה
שמות לחלוץ מנעילו קודם הרגל או אין הרגל עולה למנין ז' אבל נחשבים למנין ל'
ויו"ם שני דהיינו יום ח' דפסח או יום ב' דשבעות ויום ג' דתענית עולת נמנין ז'.
ובי"ם ב' דר"ה ורש"י דוקא נקבר ביום ב' ולרמ"א אפי' נקבר ביום א' עולה למנין
ז', ובקובר מתו בי"ם שני כיום האחרון דפסח ושמחת תורה יום ב' דעצרת ור"ה
קיי"ל דאין נוהג אבילות דאין שום אבילות דאורייתא. ובמ"ק דברים שבצנעה נוהג,
ומותר לישן ב' אשה בלי סמירה, ואעפ"י שאין אבי ות כביעוד, אנינות נוהג כמ
לו מת בחמה', ובמת כ"ם ואין רוצה לקברו כו כיום, שאין העכו"ם רוצים או אנים
אחרו אין עליו דין אנינות, ובאינו אנים רק שהיא שעה שאני מתעצק, כשהוא ביום
דיום שני חל עליו אנינות דהתלו שו"י רבנו אבא בלייל שלפניו אין נוהג אנינות,
ולחבי מותר לקרש בלייל שמחת תורה, ובגהנת דפסח כיון דאיה ביה מדרש פסוקים
היה יכול לקבר ביום ב' מחמת אונם, ומתקשר על התחוב להביץ צרכי קבורה חל
עליו אנינות משעה שהשיך וכן ברוצה לקברו בי"ם ראשון על ידי עכו"ם. ולענין
קריעה בחמה' עי' ב"ו: שבת אין מספיק אבילות ועולה למנין ז' דדברים שבצנעה
נוהג בו, עי' י"ד סי' ב'. בענין קריעה בחמה' נוהגין בני אשכנז [היינו
אשכנזי משם] שלא לקרוע כי אם על אביו ואמו, ועל שאר המתים קודמים לאחר
המועד, ובאשכנזי גם כן בשמועה קרובה שהיא רחוקה אחר הרגל קורעין מה שאין כן
רחוקה אין קורעין אפילו על אביו ואמו. ובפולין נוהגו לקרוע על כולם, ובמקום שאין
סנהג יש לקרוע על כולם, אין חולצין בתף אלא על קרובי המהויבים להתאבל עליו,
או על כהם. מברין בחול המועד, והיינו דוקא קרובי דמת דהיינו אביו ואמו,
אחיו ואחותו ואפילו רק סאמו ואפילו נשואה בנו דוקא קרובי ועל שמות קופית דאין
כפית המספיק את הרבים אין מניחין את המספה כדעולה ורמ"א ורמ"א ורמ"א ורמ"א
להשתמש בכלים ויום אין מולכין המאכלים ששולח להברות האבאל אלא סמלים של
נצרים כדאי שלא לבייש העניים, ואין אומרים ברבית אכילים במועד אבל להרניל את החסד ולא
ומנחמין וסופרין את הרבים אין מניחין את המספה כדעולה ורמ"א ורמ"א ורמ"א ורמ"א
של נשים לעולם מפני הכבוד וואין עולין בחבר העיר על האשה, לשי"ך השמש
שאין כבוד להכבס המנהיג העיר לעות אשה, ולרש"י הפירוש כהבת רוב עם, שאין
שומדים כהורה בהרובה של עיר לעתיד הנוהג במור כסיכין שעי', אבל ללוחה פשיטא
שאין חילוק בין אשה לאיש. נשים מענות, דהיינו שכולם עונות כאחת, אבל לא
מקוננות דהיינו שאחת מדברת וכולם עונות אחריה ולא מספחות דהיינו להכות כף
אל כף, נקבר המת אף לא מענתה, אבל לעתיד לבא הוא אומר בעל המת לנצח ומת
ח' דמעה מעל כל מיני:

נשלמה מסכת מועד קטן.